

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce: **Previx s.r.o.**, IČO: 24314463, se sídlem Varšavská 715/36, Praha 2
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Šimkům, se sídlem Šítkova 233/1,
Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.6.2018, č.j. 25362/18/5300-22444-711887

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Stručné vymezení věci

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.6.2018, č.j. 25362/18/5300-22444-711887, jímž žalovaný rozhodl, že dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „*správce daně*“, toto označení může být obecně použito i pro žalovaného, pokud rozlišení jednotlivých úřadů nemá vliv na srozumitelnost textu, jinak „*finanční úřad*“) č.j. 7186023/17/2006-51523-110988 ze dne 21.9.2017, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností č.j. 7277800/17/2006-51523-110988 ze dne 26.9.2017, č.j. 7186349/17/2006-51523-110988 ze dne 21.9.2017, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností č.j.

7279490/17/2006-51523-110988 ze dne 26.9.2017, č.j. 7186451/17/2006-51523-110988 ze dne 21.9.2017, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností č.j. 7279583/17/2006-51523-110988 ze dne 26.9.2017, a č.j. 7186634/17/2006-51523-110988 ze dne 21.9.2017, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností č.j. 7279603/17/2006-51523-110988 ze dne 26.9.2017, se mění jen co do výroku o splatnosti daně a penále, a v ostatním ponechal napadená rozhodnutí v platnosti.

[2] V daňovém řízení byly posuzovány v rámci daňové kontroly plnění za zdaňovací období měsíců září, listopadu a prosince roku 2014 a měsíce ledna 2015, jednalo se o daň z přidané hodnoty, přičemž za zdaňovací období v zákonných lhůtách žalobce podával správci daně přiznání k dani, daň v té době byla vyměřena konkludentně.

[3] Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali.

Výtah z odůvodnění napadeného rozhodnutí

[4] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že žalobce v přiznáních deklaroval přijetí plnění od společností ASSINFORT Praha s.r.o. (dále jen „Assinfort“), JV TRADE s.r.o. (dále jen „JV Trade“), a ECLAT s.r.o. (dále jen „Eclat“), jednalo se o software a hardware značky Trend Technology, zboží měl prodat odběratelům z jiného členského státu, italským společností Medya Roma s.r.l. (dále jen „Medya“), Prime Italia s.r.l. (dále jen „Prime Italia“), a slovenské společnosti ALKEMIA s.r.o. (dále jen „Alkemia“). Prvostupňová správní rozhodnutí a zpráva z daňové kontroly vycházejí ze závěru, že žalobce neprokázal faktické přijetí zdanitelných plnění tak, jak bylo deklarováno na předložených daňových dokladech, a nenaplnil tak podmínky pro vznik nároku na odpočet daně podle ust. § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), a současně neprokázal ani faktické dodání do jiného členského státu podle ust. § 64 zákona o dani z přidané hodnoty. V této části odůvodnění rozsudku pokud je uvedeno slovní spojení „správce daně“, rozumí se jím prvostupňový správce daně – finanční úřad.

[5] V odůvodnění je dále uvedeno, že ve zdaňovacím období září roku 2014 měl žalobce nakoupit zboží v celkem čtyřech dodávkách od dodavatele Assinfort, tato společnost vznikla v roce 2005, v roce 2011 se jejím jednatelem stal italský občan, od tohoto převodu společnost přestala plnit své povinnosti, což koncem roku 2016 vyústilo v její likvidaci, od roku 2010 nevedla účetnictví, ke dni likvidace nedisponovala majetkem ani aktivy, na rejstříkovém sídle fakticky nesídlila, za 4. čtvrtletí roku 2015 bylo daňové přiznání podáno likvidátorem s nulovými hodnotami, po dobu své registrace podala daňové přiznání pouze za 1. čtvrtletí roku 2011 s nulovými hodnotami.

[6] Ve zdaňovacích obdobích měsíců listopadu a prosince 2014 vykázal žalobce přijetí zdanitelných plnění od dodavatele JV Trade v celkové hodnotě převyšující 20 miliónů Kč, tato společnost vznikla v roce 2001, v roce 2014 došlo k převodu na italskou občanku, od té doby přestala plnit povinnosti ve vkládání účetních závěrek do sbírky listin obchodního rejstříku, v roce 2018 na ní byla zahájena likvidace, dne 7. 2. 2017 byla o ní zveřejněna informace, že je nespolehlivým plátcem.

[7] Ve zdaňovacím období měsíce ledna roku 2015 se dodavatelem stala společnost Eclat, ta byla do obchodního rejstříku zapsána dne 25. 2. 2014, dne 31. 3. 2014 se jejím jediným jednatelem stal italský občan, od počátku své existence sídlí na virtuální adrese, plátcem daně z přidané hodnoty se stala 3. 10. 2014, od 3. 10. 2017 je označena jako nespolehlivý plátec, podle účetní závěrky ze sbírky listin nevykazovala v roce 2014 žádnou činnost.

[8] Společnost Medya, již mělo být nakoupené zboží dodáno do jiného členského státu, z odpovědi na dožádání na italského správce daně vyplývá, že je nekontaktní, sídlí na adrese, která je minimálně rok opuštěná, jednatele se nepodařilo zastihnout.

[9] Společnost Alkemia i Prime Italia přijetí zboží od žalobce potvrdily, část zboží měla Alkemia prodat společnosti Medya, Prime Italia zboží prodala slovinskému odběrateli s přírůžkou 1 %, správci daně reálnost transakcí zpochybnilly.

[10] Podle zjištění správce daně byla dodavatelem společnosti JV Trade na přelomu let 2014 a 2015 společnost Assinfort, ve zdaňovacím období ledna roku 2015 dodávala společnost JV Trade společnosti Eclat, na bankovním účtu žalobce je evidováno množství odchozích plateb pro společnost Alkemia, což spolu s předloženou evidencí pro účely daně z přidané hodnoty vypovídá o tom, že tato společnost byla jediným odběratelem žalobce a současně také dodavatelem. JV Trade měla odebírat zboží od dodavatele GISTO s.r.o., ta vznikla obdobně jako dodavatel žalobce společnost Eclat, s níž měla stejnou osobu jednatele, po měsíci došlo ke změně jednatele, jímž se u Eclat stal italský občan, u Gisto ukrajinský občan, obě společnosti sídlí na téže adrese, která je svou podstatou virtuální.

[11] Tato zjištění jsou shrnuta v závěr, že všechny společnosti zainteresované do šetřených obchodních transakcí včetně žalobce měly v době obchodování na pozici jednatele italského občana, všechny sídlily na virtuální adrese, kde se fakticky nezdržovaly a nevykonávaly svou činnost, nekontaktní je Medya, společnosti Alkemia a Prime Italia spolupráci s žalobcem potvrdily, ale správce daně učinil závěr o fiktivnosti deklarovaných transakcí, všichni obchodní partneři žalobce spolu vzájemně obchodovali a vystupovali mezi sebou střídavě na pozicích dodavatele i odběratele, což samo o sobě vyvolává pochybnosti o fakticitě deklarovaných transakcí.

[12] V další části odůvodnění jsou hodnoceny tři předložené kupní smlouvy, které jsou identické, a byl při jejich vyhotovení použit formulář volně dostupný na internetu, což je s ohledem na absenci specifikace množství dodávaného zboží, jeho cenu nebo způsob jejího určení, sjednaný úvěrový limit (27 resp. 40 miliónů Kč) neobvyklé. Způsob platby je ve smlouvách uveden bankovní převod, což je rozporné s tvrzením žalobce, podle něhož společnost Assinfort platbu v hotovosti z důvodu absence bankovního účtu, je v nich zakotvena podmínka C&F, pro níž chybí specifikace místa určení, tato podmínka se užívá pro přepravu po moři nebo vnitrostátních vodách. Všechny smlouvy zakotvují spolupráci do 31. 12. 2015, podle tvrzení žalobce však ve zdaňovacím období měsíce listopadu 2014 došlo ke změně dodavatele z Assinfort na JV Trade, a v měsíci lednu 2015 z JV Trade na Eclat, žádné oznámení o ukončení spolupráce a

smluvního vztahu však žalobce nepředložil. Z těchto zjištění tyto smlouvy neprokazují faktický smluvní vztah mezi žalobcem a jím deklarovanými dodavateli, ve smlouvách chybí podstatná ujednání, jsou vnitřně rozporné i navenek a smluvní strany se jimi neřídily. Totéž lze uvést o smlouvě se společností Medya.

[13] Ohledně objednávek zboží prostřednictvím emailové komunikace, které předkládal žalobce, je konkrétně poukázáno, že emailová adresa se v rámci komunikace s dodavatelem měnila, což zpochybňuje pravost a věrohodnost těchto důkazních prostředků. Ohledně dalších žalobcem předložených důkazů (daňové doklady, účetní deník a evidence pro účely daně z přidané hodnoty), pak se jedná o doklady z účetnictví žalobce, které vzhledem ke zjištěním správce daně pozbyly svou důkazní hodnotu. K předloženým vzorkům obchodovaného zboží je uvedeno, že předměty neprokazují, že k deklarovaným plněním skutečně došlo v tvrzeném množství, stejně jako webové stránky výrobce zboží Trend technology.

[14] V další části odůvodnění jsou konkrétně rozebrána jednotlivá zdaňovací období. Za září 2014 je k přijetým plněním uvedeno, že předložená smlouva s dodavatelem Assinfort je datována dne 5. 5. 2014, tedy nikoliv v létě 2014, kdy žalobce uváděl, že obchodní spolupráce byla s tímto dodavatelem zahájena při cestě letadlem. Není věrohodné, že ihned po prvotním kontaktu došlo do té doby zcela neznámými osobami k podpisu kupní smlouvy, na základě které bylo dodáno zboží v hodnotě deseti miliónů Kč, bezprostředně poté (6. 5. 2014) pak byla uzavřena smlouva s odběratelem Medya, smlouvy jsou neurčité a vnitřně rozporné, s dodavatelem Assinfort je úvěrový limit asi 40 miliónů Kč, což je nepravděpodobné. První dodávky ze smlouvy uzavřené v květnu vykázal žalobce v evidenci pro účely daně z přidané hodnoty až v srpnu 2014. Ohledně dokladů o úhradě je uvedeno, že žalobce v průběhu řízení uvedl, že společnosti Assinfort bylo za zboží placeno v hotovosti, neboť ta nedisponovala bankovním účtem. Hotovostní platby ve výši 262 171 € jsou v obchodním styku neobvyklé, navíc jimi byl porušen zákon č. 254/2004 Sb., příjmové doklady nejsou zcela vyplněny (chybí údaj o základu daně a daň z přidané hodnoty, přepis částky slovy a údaje o osobách, které transakce uskutečnily). Žalobce uvedl, že prostředky na úhradu získával prostřednictvím výběrů z bankovního účtu, jichž bylo celkem 13 a 21, což postrádá logiku a s tím související věrohodnost, přičemž žalobce vybíral hotovost i několikrát denně, vybírané částky nekorespondují s ostatními pohyby na bankovním účtu, splatnost fakturovaných částek byla smlouvou stanovena na 31. 10. 2014, byly však hrazeny později do 25. 3. 2015, aniž by vyplývala nějaká urgence ze strany dodavatele či sankce. K uskutečněným plněním za toto období (odběrateli Medya) je uvedeno, že na daňových dokladech je uvedena platba převodem na účet, na bankovním účtu žalobce jsou sice evidovány platby od společnosti Medya, avšak ty není možné přiřadit k jednotlivým deklarovaným plněním, neboť nejsou označeny a nekorespondují s fakturovanými částkami. Žalobce následně předložil tabulku s přiřazením plateb k daňovým dokladům, odběratel podle jeho tvrzení měl za zboží platit několika platbami postupně, částečně ještě před uskutečněním zdanitelného plnění (např. částku 134 250 € dne 11. 8. 2014 a dále ve dnech 12. 8. 2014, 28. 8. 2014, 29. 8. 2014 a 7., 10. 2014, splatnost byla 30. 9. 2014. Žalovaný poukázal na nelogičnost a nesystémovost v deklarovaných úhradách plnění, platby nejsou označeny číslem dokladu, výše plateb nekoresponduje s fakturovanými částkami. Další daňové doklady byly vystaveny shodně 16. 9. 2014, v tento den se mělo uskutečnit zdanitelné plnění, doklady měl odběratel hradit

již dne 1. 8. 2014, ač cenovou nabídku požadoval až dne 10. 9. 2014. Nelze akceptovat tvrzení, že začátkem srpna 2014 společnost Medya platila žalobci za zboží, které v této době neměla ani objednané, ani neznala jeho cenu, a to po dobu více než měsíce.

[15] Dále k tomuto zdaňovacímu období je ohledně přepravy zboží je uvedeno, že byly předloženo potvrzení o podání poštovní zásilky k poštovní přepravě ze dne 17. 9. 2014, jednalo se o zásilku o hmotnosti 10,6 kg v kategorii „standardní balík“, obsah žalobce deklaroval jako „CD ROOM“, zásilkou mělo být přepravováno zboží „Software TT SSD 1 TB“ v celkovém součtu 102 kusů, měl jej nakoupit od společnosti Assinfort, na dodacích listech k jednotlivým dodávkám tohoto zboží je uváděna hmotnost 2 kg na 50 ks. Podle těchto dodacích listů tak hmotnost zboží měla být přibližně 4 kg, což nekoresponduje s hmotností balíku 10,6 kg. Nebylo důvodné, aby zboží žalobce nějak přebaloval, když je následně prodával zahraničním dodavatelům, vzhledem k povaze zboží není možné, aby to tak markantně změnilo svou hmotnost. Dále žalobce uváděl, že poštovní zásilkou mělo být přepravováno zboží v hodnotě převyšující 5 miliónů Kč, přesto jej žalobce nepojistil a zaslal jako standardní balík. Podací lístek tak pouze dokládá, že žalobce poslal prostřednictvím pošty balík společnosti Medya.

[16] K tomuto zdaňovacímu období je pak uveden dílčí závěr, že žalobcem tvrzený tok zboží, který byl prověřován, nebyl prokázán, přičemž je zrekapitulován shora uvedený závěr.

[17] Ke zdaňovacímu období listopad a prosinec 2014 je k přijatým plněním uvedeno, že žalobce deklaroval jejich přijetí od společnosti JV Trade. Podpis pod razítkem společnosti JV Trade se svým formátem a délkou na první pohled odlišuje od podpisu na výdajových pokladních dokladech a na zakladatelské listině ze dne 11. 3. 2014 dostupné ve sbírce listin. Tyto daňové doklady se strukturou liší (logo společnosti, kontaktní email, telefon i číslo bankovního účtu), skutečnost, že by až do dne 8. 12. 2014 vystavovala společnost JV Trade daňové doklady v jednotné struktuře, a o měsíc později tatáž společnost zcela změnila vzhled vystavovaných dokladů a svého loga i stěžejní kontaktní údaje, vyvolává pochybnosti o pravosti žalobcem předloženým dokladů (liší se i emailový kontakt na dokladech vystavených pro Eclat a dokladech, které předložil žalobce). Ohledně úhrady kupní ceny je uvedeno, že v průběhu doměřovacího řízení žalobce sdělil, že z důvodu blokace jeho bankovního účtu nemohl přijatá zdanitelná plnění řádně hradit, proto uzavřel s odběratelem Medya a dodavatelem JV Trade dohodu, na základě které se společnost Medya zavázala hradit společnosti JV Trade namísto žalobce, tak měla být uhrazena veškerá plnění přijatá žalobcem od JV Trade za toto zdaňovací období, pouze jedno plnění ze dne 4. 11. 2014 bylo částečně hrazeno hotovostně. Žalovaný uvedl, že k blokaci bankovního účtu žalobce došlo dne 9. 4. 2015, kdy byly vydány zajišťovací příkazy, dohoda byla uzavřena dne 13. 4. 2015, všechna zdanitelná plnění však měla být podle vystavených dokladů zaplacená do 31. 12. 2014, resp. 31. 1. 2015, v souladu s kupní smlouvou bankovním převodem. Ve lhůtě splatnosti žalobce uhradil pouze zlomek z fakturovaných částek v rozporu se smluvním ujednáním v hotovosti. Podle sdělení žalobce hradila společnost Medya místo něj společnosti JV Trade na bankovní účet uvedený na vystavených daňových dokladech, tento účet ale byl ke dni 3. 9. 2014 zrušen, údaj tak byl v době vystavení těchto dokladů již neaktuální. Žalovanému tak není zřejmé, jak byla deklarovaná plnění placena. V rozporu s tvrzením žalobce je rovněž skutečností,

že dne 19. 1. 2015 a 5. 3. 2015 poslal ze svého bankovního účtu celkovou částku 800 € společnosti JV Trade, na zcela jiný účet, než který je deklarován na dokladech, tato platba nebyla nikdy blíže specifikována. Žalobci až do dubna 2015 nic nebránilo za deklarovaná plnění řádně zaplatit dodavateli prostřednictvím bankovního účtu, a muselo mu být rovněž známo, že číslo účtu JV Trade uvedené na daňových dokladech není správné, neboť sám využíval bankovní spojení jiné, přesto uzavřel dohodu, aniž by na to své partnery upozornil. Žalobce měl po svém odběrateli ve vlastním zájmu požadovat potvrzení o učiněné úhradě na účet společnosti JV Trade, aby si ověřil, že společnost Medya dohodu plní.

[18] Ohledně uskutečněných plnění za toto zdaňovací období je uvedeno, že ve vyjádření ke kontrolním zjištěním žalobce uváděl, že zboží bylo prodáno společností Medya a Prime Italia a Alkemia; dodání zboží Alkemia z přehledu přijatých a uskutečněných plnění předložených žalobcem není patrné, část zboží byla prodána rovněž společnosti Assinfort, v období měsíce ledna 2015 vystavil žalobce pro tuto společnost daňový doklad, na němž je deklarováno dodání 150 ks Software TT Talk, přestože žalobce tvrdil, že spolupráci s touto společností ukončil, neboť tato společnost nedisponovala bankovním účtem a vyžadovala hotovostní platby, na dokladu je vyznačen bezhotovostní způsob úhrady. Společnost JV Trade odebírala také od společnosti Assinfort, lze dovodit, že společnost Assinfort dodala zboží společnosti JV Trade, která jej prodala žalobci a ten identické zboží prodal opět společnosti Assinfort. Tento způsob obchodování postrádá jakýkoliv ekonomický smysl a vyvolává dojem ohledně účelovosti a formálnosti deklarovaných transakcí. K přepravě zboží je uvedeno, že společností Medya a Prime Italia mělo být zboží dopraveno jednatelem žalobce, žalobce předložil mezinárodní nákladní listy CMR. Odesílatelem a dopravcem zboží v tomto případě byla jedna osoba, vystavení dokladu CMR je za takové situace nestandardní a vzbuzuje dojem účelovosti, v předložených dokladech není uvedena identifikace příjemce zboží a dopravce (jedná se o obligatorní údaj), v řádce 2 CMR jednoho dokladu je nesrovnalost, kdy je jako příjemce zboží razítko společnosti Prime Italia, údaj však vyplňuje odesílatel ještě před započítáním samotné přepravy, a tedy bez účasti příjemce, žalovanému tak není jasné, z jakého důvodu žalobce disponoval razítkem svého odběratele, na což upozornila i italská daňová správa. Žalobce ve vyjádření uváděl, že zboží přepravoval vlastním vozidlem Fiat Scudo, na CMR dokladu je však uvedeno vozidlo jiné. Dále z žádných ujednání mezi žalobcem a odběrateli neplyne, která ze stran měla náklady na přepravu hradit, náklady na přepravu nevyplyvají ani z daňových dokladů, že by byly zahrnuty do ceny zboží. Předmětem plnění na jednom z dokladů mělo být 200 ks softwaru TT Ghost a 125 ks softwaru TT SSD 1 TB, podle dodacích listů vystavených dodavatelem JV Trade nebo Assinfort váží 25 kusů zboží TT SSD 1 TB přibližně 1 kg, proto 125 ks bude vážit zhruba 5 kg. 100 ks softwaru TT Ghost pak podle dodacích listů váží 3 kg, zásilka s obsahem 200 ks bude tak vážit přibližně 11 kg. Na CMR dokladu, který žalobce předložil, je přepravované zboží specifikováno jako čtyři krabice o celkové hmotnosti 33 kg. Obdobným výpočtem lze zjistit hmotnost zboží na dalším dokladu – oproti 10,5 kg je deklarována hmotnost 33,5 kg. Zboží pro společnost Alkemia mělo být přepravováno prostřednictvím České pošty, což žalobce dokládal podacím lístkem (dvě zásilky), které měly vážit asi 4 a 4,5 kg, na daňových dokladech je uvedena vždy váha 10,6 kg, rovněž tato zásilka byla poslána bez pojištění, přestože šlo o zboží vysoké hodnoty. Dále žalobce uskutečnění zdanitelného plnění do jiného členského státu prokazoval předložením dálniční známky a daňových dokladů deklarujících nákup

pohonných hmot a mýtného, na kopii dálniční známky není vyplněna registrační značka vozidla, identifikace vozidla není zřejmá ani z dalších předložených dokladů, a ty tak mohou prokazovat, že žalobce v daný den podnikl cestu z České republiky do Itálie, ale nikoliv dodání zboží zahraničním odběratelům.

[19] K úhradě zboží je odkázáno částečně na předchozí zdaňovací období, kdy deklarovaná plnění měla být hrazena na bankovní účet žalobce postupně náhodnými a s ničím nesouvisejícími částkami. Podle daňových dokladů pro společnost Alkemia mělo být za deklarovaná plnění zaplacen u Raiffeisen bank, dne 18. 12. 2014 byly na účtu evidovány tři platby od společnosti Alkemia v celkové výši 102 800 €, za období od 1. 1. 2015 do 30. 4. 2015 je evidována jediná platba ve výši 7 400 € ze dne 16. 4. 2015, další platby byly připsány až v měsících květen a červen 2015. Žádná platba není označena tak, aby bylo možné určit, k jakému plnění se vztahuje, zboží dodané společnosti Alkemia mělo být podle daňových dokladů zaplacen od 9. 1. 2015 do 26. 2. 2015, podle tvrzení žalobce zboží mělo být odesláno dne 4. 12. 2014 a 19. 12. 2014, a je nestandardní, aby prodávající odeslal zcela nepojištěné zboží bez řádné smlouvy svému odběrateli obyčejnou poštovní zásilkou, aniž by se dalších několik měsíců nedomáhal plného zaplacení zboží. Odběratel Prime Italia měl částku zaplatit částečnými úhradami od 26. 2. 2015 do 28. 4. 2015, splatnost fakturované částky však uplynula již dnem 12. 1. 2015, tedy předtím, než byla na účtu žalobce evidována první splátka společnosti Prime Italia.

[20] Ke zdaňovacímu období měsíce ledna 2015 je uvedeno, že žalobce měl nakupovat zboží od dodavatele Eclat, změnu dodavatele podle svého tvrzení odůvodnil tím, že jednatel této společnosti je jeho přítel, což žalovaný nepovažuje za validní důvod pro změnu dodavatele, společnost Eclat v době navázání spolupráce nevykonávala žádnou činnost, existovala pouze půl roku a plátcem daně z přidané hodnoty se stala ke dni 3. 10. 2014, v tento den s ní žalobce uzavřel kupní smlouvu, ačkoliv informace o plátcovství byla zveřejněna až ke dni 23. 12. 2014, společnost Eclat nakupovala zboží od společnosti JV Trade, jejímž dodavatelem byla mj. společnost Assinfort, což lze vysledovat jako řetězec společností Assinfort → JV Trade → Eclat → žalobce. Všechny tyto společnosti byly postupně dodavateli žalobce, vzhledem k propojenosti obchodních partnerů toto zjištění zakládá důvodnou pochybnost o fakticitě deklarovaných transakcí, společnost Assinfort v daných obdobích nevykazovala žádnou činnost a žádná uskutečněná zdanitelná plnění nepřiznala. Žalobce platil za zboží bezhotovostním převodem, fakturované částky byly zcela uhrazeny prostřednictvím několika částečných plateb označených číslem daňového dokladu. Daňové doklady vystavené společností Eclat neobsahují údaj ohledně způsobu platby, bankovní účet dodavatele neobsahuje ani kupní smlouva či jiné žalobcem předložené důkazní prostředky. Vzhledem k úhradě lze považovat deklarovaná plnění za uskutečněná. Dále je uvedeno, že na daňových dokladech vystavených společností Eclat není uvedeno datum uskutečnění zdanitelného plnění, na souvisejících dodacích listech není uvedeno datum a místo dodání zboží a není zřejmé, zda žalobce přebírané zboží zkontroloval za účelem ověření jeho množství a případného poškození, dále nedoložil jakoukoliv komunikaci se společností Eclat, není proto zřejmé, jak mělo být zboží objednáváno a jakým způsobem byla sjednána kupní cena.

[21] Ohledně uskutečněných plnění je dále uvedeno, že zboží mělo být odběratelům Alkemia a Medya dopraveno žalobcem dne 30. 1. 2015, tato skutečnost je

deklarována na předložených CMR dokladech, na dodacích listech jsou však uvedena data jiná, která se shodují s daty vystavených daňových dokladů, datum faktického převzetí dodací listy neobsahují, stejně jako razítko a podpis odběratele, z čehož plyne zjištění, že dodací listy byly vyhotoveny účelově, resp. neměly k faktickému dodání zboží žádný vztah. Žalobce předložil dva doklady CMR deklarující přepravu zboží pro společnost Alkemia a Medya, oběma odběratelům mělo být dodáno identické zboží v témž množství – 50 ks software TT SSD 1 TB, 200 ks Software TT Cloud a 150 ks Software TT Ghost, tento druh zboží žalobci v předchozím období dodávala společnost Assinfort a JV Trade, zboží by mělo vážit 13 kg a mělo by být zabaleno v 9 boxech. V rozporu s tímto na CMR dokladech se uvádí zboží o hmotnosti 42,30 kg v celkem pěti boxech pro společnost Alkemia, a 42,20 kg ve čtyřech boxech pro Medya. Tyto údaje souhlasí s údaji o hmotnosti zboží na dodacích listech, kde jsou vepsány ručně. Tyto dodací listy nebyly hodnoceny jako věrohodné. Dále vzhledem k tomu, že oběma odběratelům mělo být dodáno zboží stejného druhu a množství, je zvláštní, že bylo pokaždé v jiném balení, a dále rozdíl mezi hmotnostmi je natolik výrazný, že zcela zpochybňuje tvrzení žalobce ohledně nákupu a následného prodeje identického zboží. Jednotlivým odběratelům mělo být dodáno zboží dne 30. 1. 2015, přepravovat je měl sám žalobce svým vozidlem, což vzhledem ke vzdálenostem odběratelů není věrohodné (vzdálenost přes 900 km). Ohledně předloženého účtu za nákup pohonných hmot v Německu a poplatky za použití dálnice v Rakousku a Itálii je uvedeno, že ty potvrzují pouze cestu, a není z nich patrné, že by žalobce podnikl cestu také na Slovensko. K úhradě zboží je odkázáno již na obdobná zjištění u předchozích zdaňovacích období (nesankcionování pozdní úhrady, přiřazení jednotlivých plateb, jejich neoznačení číslem daňového dokladu), což podporuje závěr, že k dodání zboží do jiného členského státu nedošlo.

[22] V další části odůvodnění je rozebráno neprovedení žalobcem navrhaných důkazů výsledkem účetního a jednatele společnosti Alkemia, dále osoby ohledně dodání zboží společnosti Prime Italia, které měly zboží přebírat. Žalobce svědky identifikoval pouze jménem a příjmením, u cizinců uvedl zahraniční telefonní číslo, jinak je neurčil. Jednatel společnosti Alkemia byl vyslechnut slovenskou daňovou správou, přijetí zboží od žalobce potvrdil, slovenská daňová správa přesto dodání zboží zpochybnila. Ohledně výsledků osob společnosti Prime Italia žalovaný uvedl, že přijetí zboží bylo rovněž prověřováno prostřednictvím mezinárodní výměny informací, společnost Prime Italia spolupráci potvrdila, pochybnosti správce daně jsou však natolik závažné, že k potvrzení přijetí zboží to nestačí. Pokud žalobce chtěl výsledky prokázat přijetí zboží odběrateli, pak jsou návrhy nadbytečné, neboť společnosti Alkemia a Prime Italia to potvrdily. Tyto skutečnosti však byly zpochybněny (úhrada kupní ceny a přepravy zboží, společnost, která nevykazovala žádnou ekonomickou činnost, rozpory v údajích o hmotnosti zboží uvedené na dokladech, žalobce nezachovával auditní stopu a neprokázal vazbu mezi přijatými a uskutečněnými plněními, nemůže potvrdit přijetí zboží, fakticitu přijatých plnění). Předmětem sporu je faktická existence žalobcem deklarovaných přijatých zdanitelných plnění, žalobce tak měl primárně navrhnout důkazní prostředky vztahující se k jím deklarovaným vstupům, nikoliv výstupům. Navržené svědecké výpovědi se vztahují jenom k některým dodávkám zboží (nepokrývají září 2014).

[23] V další části odůvodnění žalovaný reaguje na odvolací námitky žalobce. Žalovaný nesouhlasil s tím, že žalobce prokázal nárok na odpočet daně, kdy sice předložil

formálně správné daňové doklady, faktickou existenci zdanitelných plnění však neprokázal, není možné se ztotožnit ani s tím, že za zboží řádně zaplatil a dostal zaplacen, kdy úhrada kupní ceny byla prokázána pouze u některých plnění (Eclat, Prime Italia), kdy i tak vznikly pochybnosti ohledně způsobu zaplacení. Žalovaný nesouhlasil s námitkou, že se žalobce seznámil s hodnocením důkazních prostředků až ze zprávy o daňové kontrole, neboť v souladu s ust. § 88 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „daňový řád“), byl s výsledkem seznámen při ústním jednání dne 22. 5. 2017, následně mu byla stanovena lhůta, v níž se byl oprávněn vyjádřit, což učinil, jeho vyjádření vyhodnotil správce daně v rámci zprávy o daňové kontrole. Žalobce byl povinen mezi přijatými a uskutečněnými plněními zachovávat auditní stopu a tok zboží řádně zdokumentovat, což nesplnil. Žalobce mohl tak předkládat důkazní prostředky vztahující se k plněním uskutečněným, což činil, potom byly tyto důkazy vyhodnoceny ve vztahu k přijatým zdanitelným plněním, nebylo po něm požadováno, aby prokázal naplnění podmínek pro přiznání osvobození od daně podle ust. § 64 zákona o dani z přidané hodnoty. Nesouhlasil s tvrzeným přenosem důkazního břemene, za zdaňovací období září 2014 je jím samotná skutečnost, že dodavatel Assinfort nepodal daňové přiznání (odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 7/2006-17), za zdaňovací období listopad a prosinec 2014 byly pochybnosti jednak ve skutečnosti, že dodavatel JV Trade nevykonával na adrese sídla žádnou činnost, jednak byly zjištěny nesrovnalosti ohledně způsobu placení deklarovaných plnění, zboží měla společnost JV Trade odebírat od společnost Assinfort v rámci zdaňovacího období září 2014, kdy tato společnost v tomto období nevykazovala žádnou ekonomickou činnost, zdaňovací období ledna 2015, kdy dodavatel Eclat odebíral zboží od původního dodavatele JV Trade, který je měl opět nakoupit od nečinné společnosti Assinfort, společnost Eclat na adrese sídla nevykazovala žádnou činnost. Pokud tyto povinnosti požadoval prokázat správce daně po žalobci, přešlo výzvami k přenesení důkazního břemene na žalobce. Požadavky správce daně nebyly objektivně nesplnitelné, správce daně požadoval prokázání zdanitelného plnění, o němž žalobce tvrdil, že se uskutečnilo, na němž se podílel, jehož byl příjemcem a které nikoliv zanedbatelně honoroval.

[24] K namítané zmatečnosti zprávy o daňové kontrole je uvedeno, že správce daně chybně označil společnost Medya za slovenského odběratele, jednalo se však o zanedbatelnou chybu, která zmatečnost zprávy nemohla způsobit. K záměně společnosti Alkemia a Medya došlo i při hodnocení přepravy zboží prostřednictvím poštovní zásilky v rámci zdaňovacího období měsíce listopadu 2014, vzhledem k tomu, že ve zprávě je uveden řádný daňový doklad, na který odkazuje, jedná se rovněž o zřejmou nesprávnost. Závěr uvedený ve zprávě ke dvěma dokladům je ve vztahu k přijatým zdanitelným plněním Eclat nepřipadný (leden 2015), to rovněž nemůže mít vliv na zákonnost zprávy. K hodnocení důkazů žalovaný vychází z toho, že u kupních smluv je možné použít volně dostupného smluvního vzoru, v daném případě se však jednalo o kupní smlouvy k dodávkám zboží v hodnotě desítek miliónů Kč, přičemž vzory smluv nebyly doplněny tak, aby obsahovaly podstatné náležitosti obchodního vztahu. Vzory produktů byly předloženy, žalovaný připustil, že ty nemusí být od oficiálních distributorů, což v obchodním styku nemusí být neobvyklé, nicméně proto měl žalobce dbát na řádné smluvní zakotvení obchodního vztahu za účelem minimalizace podnikatelského rizika a ochrany vlastních zájmů v obchodním styku, tak v zájmu naplňovat auditní stopu. Závěr o neprokázání faktické existence deklarovaných plnění nebyl učiněn na základě pojmenování

zboží na daňových dokladech, ani kvůli případnému nedostatečnému popisu zboží. Právě na možnou zneužitelnost prodávané licence měl žalobce klást velký důraz na kontrolu neporušenosti obalu. Ohledně objednávek zboží je uvedeno, že žalobce má v daňovém řízení předkládat důkazy v češtině, skutečnost, že správce daně vyhodnotil smlouvy předložené v angličtině, nelze dovozovat, že by žalobci udělil výjimku. K platbám od odběratele Medya se žalovaný ztotožnil se žalobcem, že jím předložený přehled uhrazených faktur obsahuje rovněž údaje za rok 2015, ale samotná tato skutečnost s ohledem na dříve hodnocené pochybnosti není věrohodná. Rozpory v hmotnosti zboží byly zjištěny přímo z dokladů, které žalobce předkládal.

[25] Odvolací námitky ke zdaňovacímu období měsíce září 2014 jsou vypořádány tak, že daňové doklady vystavené dodavateli Assinfort a Eclat neobsahují datum uskutečnění zdanitelného plnění, z přidružených dodacích listů nelez určit datum dodání zboží, to samo o sobě nebylo s to odůvodnit nepřiznání nároku na odpočet, žalovaný je uvedl pouze nad rámec zjištění. Ke způsobu navázání spolupráce s Assinfort je poukázáno na rozpory, stejně jako úhradu plnění společnosti Assinfort. Ke zdaňovacímu období listopadu a prosince 2014 je znovu poukázáno na to, že k blokaci účtu došlo až dne 9. 4. 2015, plnění měla být zaplacená v lednu 2015, k absenci čísla bankovního účtu je uvedeno, že žalobce se o detaily dohody blíže nestaral, ani nezjišťoval, zda tato dohoda byla řádně plněna, finance společnosti JV Trade posílal na zcela jiný účet. Informace ohledně zrušení bankovního účtu JV Trade získal správce daně až po seznámení s výsledkem kontrolního zjištění, proto je hodnotil až ve zprávě o daňové kontrole, žalobce žádnou informaci o zrušení účtu od JV Trade nepředložil. Tvrzení správce daně týkající se hodnocení dodacích listů je dílčí, závěr byl učiněn na základě komplexního zhodnocení všech okolností případu, nikoliv na základě fáze řízení, v rámci které žalobce dodací listy předložil (na počátku daňové kontroly). V dalším hodnocení odkazuje na předchozí části odůvodnění a opakuje dílčí závěry zde učiněné. U zdaňovacího období ledna 2015 žalovaný dává za pravdu žalobci, že správce daně pochybil, když ve zprávě o daňové kontrole zaměnil dodavatele JV Trade namísto Eclat, z kontextu celé zprávy je však patrné, o co se jedná. Dodací listy za toto období rovněž již byly hodnoceny, je na nich datum jejich vystavení, nikoliv skutečného převzetí zboží, platby byly rovněž hodnoceny, stejně jako dodání do jiného členského státu.

[26] V další části žalovaný hodnotí další odvolací námitky, které již obsahově byly vypořádány v předchozích částech odůvodnění (neprovedení důkazů, nekontaktnost obchodních partnerů jako prvotní zjištění pro další šetření, jejich komunikace se správcem daně). Skutečnost, zda došlo ke spáchání daňového podvodu, lze hodnotit až poté, kdy je zřejmé, že hmotněprávní i formálněprávní podmínky vzniku nároku na odpočet daně byly naplněny, což se zde nestalo.

Žalobní body

[27] Žalobce považuje daňovou kontrolu za nezákonnou, kdy nejprve velice obecně namítá, že byly nesprávně vymezeny skutečnosti, které musí daňový subjekt prokazovat, což způsobilo nezákonné přenesení důkazního břemene. Dále velice obecně uvádí, že správce daně neprokázal důvodnost svých pochybností ve smyslu ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Velice obecně odkazuje na podmínky pro vznik nároku,

rekapituluje obecně povinnosti správce daně, uvádí, že splnil svou důkazní povinnost. Tato část žaloby je velmi obecná.

[28] Dále uvádí k odstavcům 26 a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí, že správce daně nemůže odmítnout všechny žalobcem předložené důkazy a daňové doklady, ale musí zkoumat každé plnění zvlášť. Pokud vytýká správce daně nesrovnalosti v předložených dokladech a odůvodňuje tak důvodnost svých pochybností o jejich věrohodnosti či správnosti, pak musí uvést a odůvodnit konkrétní pochybnost ke každému jednotlivému plnění. Uvádí, že správci daně dodával i informace o jiných obchodech ohledně různého druhu zboží včetně Trend Technology, a že tak s ním obchodoval. Ohledně zjištění u předložených kupních smluv uvádí, že v článku 2.4 (Delivery) se společností Medya je sjednáno dodání „by courier or by truck of the buyer“, v bodě 3.6 „Method for determining the price (if appropriate); single offer“. To podle jeho názoru dokazuje, že smluvní strany předpokládaly jednotlivé dílčí objednávky s následnou konkretizací druhu a počtu zboží, ceny a způsobu dopravy; nic nebrání smluvním stranám, aby sjednaly osobní předání. Ke kupní smlouvě se společností Assinfort uvádí, že občanský zákoník nevyžaduje písemnou formu pro platnost kupní smlouvy ohledně movitých věcí, v obchodních vztazích je naprosto běžné, že se na každou objednávku písemná smlouva neuzavírá, uzavírá se rámcová smlouva, parametry každé objednávky se dojednávají emailem. Z emailové komunikace (v žalobě nijak neupřesněné) objednával žalobce u dodavatele zboží, zasílal potvrzení dodavatele o přijetí objednávky včetně ceny zboží, domlouval dodání zboží a jeho počtu. Řada společností má založeno více emailových adres, na této skutečnosti není nic zvláštního. Skutečnost, že jednatel měl v komunikace namísto názvu Assinfort Praha uvedeno Assinfort Praha, je jednoznačný překlep. Skutečnost, že řada plateb byla po splatnosti, je v českém podnikatelském prostředí běžný jev.

[29] Ke zdaňovacímu období září 2014 u přijetí zdanitelných plnění od společnosti Assinfort uvádí, že předložil správci daně smlouvu s dodavatelem, faktury spolu s dodacími listy, emailové objednávky, doložil úhradu za zboží příjmovými pokladními doklady a dohodu o zápočtu závazků, evidenci pro daňové účely, účetní deníky, výpis z internetových stránek Trend Technology a vzorky produktů, doklad o dodavateli jako plátcí daně z přidané hodnoty. Správce daně nijak nespecifikoval, jakým jiným způsobem by měl žalobce dokazovat, že zboží bylo skutečně dodáno, pouze doklady odmítl ve zprávě o daňové kontrole. K chybějícím údajům poukazuje na ust. § 73 odst. 5 zákona o dani z přidané hodnoty, kdy datum uskutečnění zdanitelného plnění prokazuje žalobce dodacími listy, kde jsou data dodání, což jsou podle jeho tvrzení data uskutečnění zdanitelného plnění, na dokladech absentující podpisy pak mohou být dodatečně nahrazeny při výslechu osob. Uvádí, že mu správce daně k tíži přičítá a bez důkazů a spekulativně z nich vyvozuje závěry ohledně společnosti Assinfort (žalobce cituje z nějakého zdroje, aniž by uváděl, z jakého, případně o jaký odstavec odůvodnění se jedná, ač v odůvodnění odstavce očíslovány jsou, směšuje v textu správce daně a žalovaného, takže je značně obtížné zdroj citace nalézt). Pro tyto důvody soud považuje tuto část žalobního bodu za natolik nekonkrétní, že ji těžko může dále hodnotit. Konkrétněji uvádí, že v době, kdy byl se společností v obchodních vztazích, tak ta kontaktní byla a předmětná plnění proběhla. Umístění a charakter sídla považuje za nepodstatné pro vznik nároku na odpočet daně, kdy Soudní dvůr Evropské unie připouští, že ekonomická činnost osoby povinné k dani nemusí být nutně vykonávána v místě jejího sídla, ani když to sídlo je v havarijním

stavu (poukazuje na rozsudek SDEU ve věci C-277/14). Umístění sídla v tzv. office house není v podnikatelském prostředí protiprávní a bez dalších souvislostí z něj nelze nic dovozovat. Závěr, že společnost Assinfort užívá tzv. virtuální sídlo, správce daně ničím nedokládá, čímž nedodržel svou povinnost podle ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Nekompatibilita dodavatele vůči správci daně nemůže být přičítána k tíži žalobce (odkazuje na rozsudek SDEU ve věci C-277/14). Znovu uvádí, že mu nemůže být přičítáno k tíži, zda jeho obchodní partner komunikuje se správcem daně, nebo zda řádně vede účetní evidenci (odkazuje na rozsudek SDEU ve věci C-643/11), stejně jako to, zda tento jeho dodavatel plní své daňové povinnosti, v tomto směru nelze na daňový subjekt přenášet důkazní břemeno (odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze čj. 47 Af 15/2013-59), nemůže prokazovat skutečnosti, které jsou mimo jeho sféru (odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 2 Ans 1/2005-57, a 2 Afs 177/2006-61). Opakuje, že v době dodání předmětných služeb byla společnost Assinfort registrována jako plátce daně z přidané hodnoty, nebyla evidována jako nespolehlivý plátce a žalobce nemohl tušit, že neplní své povinnosti vůči správci daně.

[30] Dále žalobce cituje další část pravděpodobně odůvodnění napadeného rozhodnutí, k níž uvádí, že ohledně smlouvy ze dne 5. 5. 2014, kterou připravoval jednatel žalobce podle obecného veřejně dostupného vzoru, což je v obchodním styku běžné. Nesouhlasí s tím, že pouhé konstatování o shodnosti smluv takovou skutečnost řadí správce daně mezi indicie zpochybňující uskutečnění plnění. Znovu uvádí, že doložil další důkazy (objednávky, emailová komunikace, faktury, dodací listy, příjmové pokladní doklady a dohodu o zápočtu závazků). Není pravdivý závěr, že konkrétní nabídky, na které smlouva odkazuje, nepředložil, neboť tak učinil emailovou komunikací a objednávkami. Ohledně data, kdy se měl jednatel žalobce seznámit v letadle s jednatelem dodavatele, posoudil správce daně nepřesnost data formalisticky, což je nepřijatelné, jednatel žalobce létal a létal z Itálie do České republiky a zpět pravidelně, u správce daně vypovídal více než po jednom roce, je tak logické, že neoznačil datum zcela přesně. Rozpor mezi údajem v létě 2014 a uzavření smlouvy v květnu 2014 nevidí a podle jeho názoru jej dělá správce daně účelově. Pokládá otázku, z jakého důvodu je nevěrohodné, že by neměla být smlouva uzavřena po cestě letadlem. Ohledně uzavření smlouvy se společností Medya, správce daně pominul skutečnost, že žalobce s touto společností běžně obchodoval a dodával jí i jiné zboží, přičemž ne všechny faktury a uskutečnění zdanitelných plnění správce daně sporuje. Tyto faktury přikládal, dále toto tvrzení v žalobě nekonkretizuje. Ohledně účetního deníku a přehledu obchodovaného zboží a faktur odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 67/2007, kdy má-li správce daně pochybnost o důkazní hodnotě prostředků, přenáší se důkazní břemeno na správce daně, poukazuje na znění ust. § 31 odst. 8 daňového řádu, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 131/2004.

[31] V další části nesouhlasí se závěrem o hotovostních platbách, kdy závěr, že hotovostní prostředky vybrané z účtu žalobce k jinému účelu, je spekulací, závěry považuje za spekulativní, neboť správce daně nereflektuje skutečnost, že úhrady proběhly ve výši 320 000 €, je proto pochopitelné, že takovou částku nevybíral žalobce najednou. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 24/2007, kdy důkazní břemeno přešlo na správce daně, když žalobce předložil účetní a další doklady. Podle jeho názoru správce daně neuvedl jediný důkaz, který žalobcem předložené doklady

zpochybňuje či znevěrohodňuje. Ohledně podpisů na dohodě o zápočtu a příjmových dokladech, za společnost jedná jednatel, žalobce netvrdil, že za ní jedná někdo jiný. Uvádí, že dokumenty podepsané jednatelem jsou běžným dokladem o převzetí peněz v hotovosti, provedení úhrady za zboží v hotovosti nic nebránilo. Jednalo se o požadavek dodavatele. Uvádí, že doložil osm příjmových pokladních dokladů a dohodu o zápočtu závazků ze dne 25. března 2015, výpisy z účtů spolu s tabulkovým přehledem přesných dat výběrů z účtů. Uvádí, že je nepochopitelné, že správce daně poukazuje na skutečnost, že žalobce předložil doklady ve fázi po předání kontrolních zjištění a z toho vyvozuje závěr, že doklady byly vyhotoveny dodatečně a účelově, což považuje za spekulaci, poukazuje na ust. § 88 odst. 4 daňového řádu ohledně ukončení daňové kontroly, kdy do podpisu zprávy může žalobce předkládat důkazy a vyvracet pochybnosti správce daně. Uvádí, že daňové řízení není nijak koncentrované, a opakuje, že do jeho skončení daňové kontroly může zpochybňovat závěry správce daně. Namítá, že takové hodnocení ve zprávě o daňové kontrole je negativní a účelové a odporuje smyslu zákona, podle názoru žalobce dokazuje nezákonnost celého postupu správce daně. Poukazuje na komentář k ust. § 85 a násl. daňového řádu ASPI. Opakuje, že tímto postupem správce daně porušil zásady správy daní. Dále uvádí, že jako formálně vytvořené hodnotí správce daně i dodací listy k přijatým fakturám od společnosti Assinfort, v obchodním styku jako důkaz o předání zboží tyto dodací listy slouží, podepsán je na nich jednatel. Datum předání zboží je na dodacích listech uvedeno, nesprávný je závěr správce daně, že z nich datum předání nevyplyvá, hodnocení dodacích listů za „formálně vytvořených“ je spekulace. Dále uvádí, že správce daně může i mlčky upustit od překladu cizojazyčných listin, uvádí, že dříve je správcem daně předkládal a správce daně jejich překlad nevyžadoval. Poukazuje na ust. § 6 daňového řádu, což správce daně porušil, pokud žalobce nevyzval k překladu listin. Žalobce dále poukazuje na zprávu o daňové kontrole, a uvádí, že nikdy netvrdil, že by společnost Assinfort byla oficiálním distributorem zboží, jednalo se o běžnou obchodní činnost, kdy subjekt nakoupené zboží za účelem zisku přeprodá dál, licenci si aktivuje až koncový zákazník. Uvádí, že jednatel produkty Trend Technology popsal při ústním jednání dne 29. 7. 2015, nad tento popis správce daně podrobnější popis nepožadoval, správce daně od něj převzal výpis z internetových stránek výrobce a nic dalšího nepožadoval, žalobce se tak domníval, že jeho vysvětlení je dostatečné, výpis z webových stránek byl ke dni předložení aktuální a tyto stránky existovaly. Uvádí, že na fakturách je zboží popsáno stejně, jako je popisuje výrobce, žalobci není zřejmé, jak by měl jinak zboží označovat, produkt obsahuje software, spolu s ním zákazník získává licenci, žalobce předložil informace k registraci, návod a print screen z instalace produktu TTCLLOUD, předložil produkty, které má k dispozici, hodnota výrobku není pouze materiálová, ale i licence k využití softwaru. Dále znovu opakuje svou argumentaci ohledně kontaktnosti dodavatele a posouzení virtuálního sídla.

[32] Ohledně plnění odběrateli společnost Medya namítal, že podle jeho názoru předložil správcem daně doklady prokazující, že plnění proběhlo (smlouva s odběratelem, faktury, doklady o zaslání zboží poštou, e-mailové objednávky, úhrady za zboží výpisy z účtu, evidenci pro daňové účely, účetní deníky, výpis z internetových stránek Trend Technology, doklady k insolvenčnímu řízení odběratele), což považuje za běžné doklady, které se v obchodním styku používají. Správce daně nespécifikoval, jakým jiným způsobem by měl žalobce dodání zboží prokázat, čímž podle žalobce na něj neoprávněně přenesl důkazní břemeno, a to za situace, kdy správce daně sporuje věrohodnost podkladů

z účetnictví, což musí konkrétně specifikovat. Uvádí, že správce daně nesporně, že žalobce odeslal zásilku společnosti Medya, co je obsahem zásilky, je uvedeno na podacím lístku odkazem na konkrétní faktury. Obě společnosti byly v kontaktu a potvrdily si doručení zboží, došlo k jeho úhradě, tím měl jednatel žalobce záležitosti za vyřízenou. Poukazuje na to, že zaslání zboží poštou je jednou z nejrozšířenějších způsobů přepravy, a že s ohledem na stanovisko správce daně mu navrhoval, aby si vyžádal od pošty potvrzení, což správce daně neprovedl a nemá doručení zboží za prokázané. Podle názoru žalobce se jedná o další libovůli správce daně při hodnocení důkazů. Opakuje, že u žalobce nebylo pochyb o doručení zboží a proto jinými doklady nedisponuje. Za spekulativní závěr považuje tvrzení o tom, že zaslání zboží bez pojištění je nevěrohodné. Poukazuje na to, že podací poštovní archy slouží běžně k prokázání odeslání zásilky, jiný důkaz o obsahu zásilky tak ani nepřipadá v úvahu. Namítá, že správce daně nehodnotil důkazy ve vzájemné souvislosti, a že požadavky správce daně na důkazní prostředky musí být objektivně splnitelné. Poukazuje na to, že cenu výrobku netvoří jenom materiálová hodnota, ale i licence k užívání software, bez níž je produkt bez hodnoty, pokud by se zásilka nedostala na místo určení, bylo možné licenci produktů zablokovat a tím pádem by se výrobky nedaly použít. Ohledně váhy zásilky poukázal na váhu obalu, kdy váhu zboží odhadl správce daně svou úvahou.

[33] Dále uvedl, že uzavření obchodu s odběratelem Medya prokazoval kupní smlouvou a e-mailovou komunikací, která obsahuje objednávky zboží, tak potvrzení o přijetí objednávky a cenové kalkulace, znovu poukazuje na to, že občanský zákoník nevyžaduje písemnou formu uzavření smlouvy, v obchodních vztazích je běžné, že se předpokládají opakované dodávky zboží v různém objemu a neuzavírá se na každou dodávku zvláštní kupní smlouva, ale uzavřena se pouze rámcová smlouva, posléze je běžná komunikace e-mailem, kdy jedna strana odešle nabídku a druhá ji akceptuje. Smlouvu připravoval jednatel žalobce podle obecného veřejně dostupného vzoru, jako v jiných případech. Znovu poukazuje na to, že již dříve správci daně předkládal dokumenty v jiném, než českém jazyce, a předpokládal, že je správce daně akceptoval. Uvedl, že předložil mj. přehled uhrazených faktur, ve kterém spároval platba a čísla faktur, platby prováděla společnost Medya zčásti jako zálohu, zčásti po obdržení zboží. Pokud není platba označena variabilním symbolem, je volbou žalobce jako věřitele, na jakou dlužnou částku úhradu započte, výše úhrady je ovlivněna více faktory (např. jaký limit má odběratel nastaven ve své bance). Uvádí, že pokud správce daně prohlásí některé důkazy za nevěrohodné, musí takové tvrzení prokázat, což se nestalo, informace o dodavateli JV Trade nijak nesouvisí se zdaňovacím obdobím září 2014 a nemají tak žádnou vypovídající hodnotu. Pokud žalovaný uvedl, že platby považuje za logické a nesystémové, to neznamená, že platby neproběhly. Komunikace mezi žalobcem a odběratelem probíhala nejen e-mailem, ale i telefonicky, což je i v e-mailech zmíněno. Nelze klást žalobci k tíži, že jeho odběratel je nekontaktní, i kdyby v roce 2016 odběratel nesídlil na adrese svého sídla, neznamená to, že na této adrese nesídlil i v roce 2014, kdy bylo zboží odesíláno. Skutečnost, že společnost Medya je v současné době v insolvenčním řízení, může mít rovněž vliv na doručování do sídla. Již existence insolvenčního řízení dokazuje, že tato společnost provozovala běžnou obchodní činnost, nekontaktnost pro správce daně nemůže jít k tíži žalobce. Rovněž namítá, že mu nemůže být k tíži kladeno to, že jiný daňový subjekt neplní své daňové povinnosti. Ohledně vzorků produktů namítl, že se jedná o produkty obsahující software, které ke svému užití vyžadují instalaci, spolu s produktem

dostává zákazník i příslušnou licenci, předložil ty produkty, které měl k dispozici, vzhledem k technickému vývoji se však produkty stále mění, proto nemohl předložit totožné produkty. Uvádí, že správce daně ve zprávě o daňové kontrole odkazuje ke slovenskému odběrateli, což považuje za zmatečné, neboť v tomto zdaňovacím období byl jeho odběratelem společnost Medya. Považuje závěry správce daně z tohoto důvodu za zmatečné.

[34] Ke zdaňovacímu období listopad 2014 a prosinec 2014 namítá následující. K přijetí zdanitelných plnění od plátce JV Trade, což prokazoval daňovými doklady, zboží následně prodal společnosti Medya, Prime Italia a Alkemia, úhradě kupní ceny vystavil faktury. K prokázání plnění předložil smlouvu s dodavatelem, e-mailové objednávky, faktury spolu s dodacími listy, úhrady za zboží výdajovými pokladními doklady, Payment agreement – dohodu o úhradě, evidenci pro daňové účely, účetní deníky, výpis z internetových stránek Trend Technology a vzorky produktů. Tyto dokumenty považuje za dostatečné a v obchodním styku běžné, a mají prokazovat, že zboží bylo dodáno, správce daně nijak nespecifikoval, jakým jiným způsobem by tuto skutečnost měl žalobce prokázat, čímž na něj přešlo důkazní břemeno. Nesouhlasí s tím, že správce daně mu přičítá k tíži, že společnost Assinfort se správcem daně nekomunikuje, že sídlí na virtuálním sídle, v době registrace k dani z přidané hodnoty nevykazovala dostatečnou činnost. V době uskutečnění plnění byla společnost JV Trade kontaktní, umístění sídla dodavatele jsou nepodstatná pro nárok na odpočet daně, SDEU připouští, že ekonomická činnost nemusí být nutně vykonávána v místě jejího sídla. Správce daně nedokládá svůj závěr, že společnost Assinfort, JV Trade nebo Gisto se nezdržuje na adrese svého sídla, znovu opakuje, že v roce 2017 byla situace jiná než v roce 2014. Namítá, že je nepřipustné, aby k jeho tíži bylo přičítáno to, zda jeho obchodní partner komunikuje se správcem daně. Skutečnost, že společnosti JV Trade jeho místně příslušný správce daně neuznal nárok na odpočet daně za zdaňovací období prosinec 2014, leden a únor 2015, nemůže mít vliv na posouzení, zda proběhlo zdanitelné plnění ve zdaňovacím období listopad 2014. Pokud správce daně nehodnotí každé jednotlivé plnění samostatně, ale dokonce argumentuje údaji ze zcela jiného zdaňovacího období, pak překročil rámec volného hodnocení důkazů a dochází k nesprávným zjištěním. Uvádí, že mu nelze klást k tíži, že neunesl důkazní břemeno ohledně skutečností, které se týkají jiného daňového subjektu, znovu opakuje již uvedené, poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, čj. 2 Ans 1/2005-571 a ze dne 15. 5. 207, čj. 2 Afs 177/2006-61. Společnost Assinfort byla v době uskutečnění zdanitelného plnění registrována jako plátce daně, nebyla evidována jako nespolehlivý plátce.

[35] Žalobce dále napadá závěr týkající se smlouvy mezi JV Trade ze dne 27. 10. 2014, kde uvádí, že ji připravoval jednatel žalobce podle obecného volně dostupného vzoru, doložil další důkazy (faktury, dodací listy, výdajové pokladní doklady, objednávku a e-mailovou komunikaci), považuje za nepravdivý závěr, že důkazní prostředky nebyly předloženy. JV Trade rovněž uskutečnění zdanitelného plnění potvrdil a zohlednil ji ve svém daňovém přiznání, za této situace tak měl správce daně dokázat nevěrohodnost důkazů, což se nestalo a řízení je zatíženo vadou. K úhradám za zboží uvádí, že dne 13. dubna 2015 byla uzavřena trojstranná dohoda mezi žalobcem, JV Trade a Medya, která nahradila dosavadní ujednání o platbách a stanovila, že Medya jako odběratel uhradí dosud neuhrazené faktury za dodávku zboží přímo dodavateli žalobce JV Trade, což je logický

krok, který byl zapříčiněn postupem správce daně zajištěním finančních prostředků na účtu žalobce. V této dohodě nebylo uvedeno číslo účtu, žalobce proto předpokládal, že Medya uhradila JV Trade na účet uvedený na faktuře. Skutečnost, že číslo účtu nebylo uvedeno, neznamená neplatnost nebo nevěrohodnost důkazu. Správce daně dospěl k závěru, že pokud byl JV Trade účet zrušen, nejsou faktury zaplacené a dohoda je účelově vytvořená listina, což považuje za neověřené a nepodložené. Změna účtu je běžná záležitost, která se oznámí obchodním partnerům. Uvádí, že správce daně neprováděl v této věci žádné dokazování, závěr o zrušení účtu uvedl až ve zprávě o daňové kontrole, čímž vzal žalobci možnost na něj reagovat. Ohledně výdajových pokladních bloků uvádí, že správce daně neprokázal své pochybnosti o jejich věrohodnosti. K dodacím listům namítá, že správce daně si protiřečí, uvádí, že dodací listy byly hodnoceny v rámci protokolu o kontrolních zjištěních, vzápětí uvádí, že je považuje za předložené až ve fázi vyjádření daňového subjektu ke kontrolním zjištěním za účelové. Pokud správce daně dodací listy označil za účelové, jedná se podle názoru žalobce o spekulaci bez jakéhokoli důkazu, žalobce opakuje, že dodací listy předložil ještě před sepisem protokolu o kontrolních zjištěních. Uvádí, že daňová kontrola je zakončena až podepsáním zprávy o daňové kontrole, do té doby může daňový subjekt předkládat důkazy, a nelze konstatovat, že důkaz je nevěrohodný pouze z toho důvodu, že byl předložen v nějaké fázi daňové kontroly, neboť žádná koncentrace řízení není právní normou stanovena. Poukazuje na komentář ASPI k ust. § 85 týkající se daňové kontroly. Uvádí, že správce daně porušil zásady správy daní. Konkrétněji namítá, že dodací listy běžně v obchodním styku slouží jako důkaz o předání zboží a jako podklad pro fakturaci. K podpisům na nich uvádí, že za společnost jedná jednatel, ani žalobce, ani dodavatel netvrdili, že za společnost vystupoval někdo jiný. Namítá, že není pravda, že na dodacích listech není uvedeno datum předání zboží a že důkazní břemeno leží na správci daně. K závěru o důkazních prostředcích v italštině uvádí, že z dřívějšího jednání správce daně nabytí dojmu, že předložení překladu listin nevyžaduje a přímo ho na tuto povinnost neupozornil. Poukazuje na občanský zákoník a na to, že písemná forma není pro uzavření kupní smlouvy vyžadována, kdy se objednávky zboží běžně realizují po e-mailu, kdy je zboží objednáno, objednávka potvrzena včetně ceny zboží, následuje domluva ohledně dodání a počtu zboží.

[36] Dále žalobce nesouhlasí se závěrem ve zprávě o daňové kontrole ohledně předložených vzorků zboží, uvádí, že nikdy netvrdil, že by JV Trade byl oficiálním distributorem zboží, jednalo se o běžnou obchodní činnost, kdy obchodník nakoupené zboží prodává dál, tím, že licenci aktivuje až koncový zákazník po rozbalení produktu není nutné řešit převod licenčních oprávnění k produktu. Nesouhlasí s tím, že by jednatel produkty nepopsal při ústním jednání dne 29. 7. 2015, na tomto jednání správce daně popis zboží nepožadoval, toto tvrzení uvedl až ve zprávě o projednání daňové kontroly, kdy měl předtím vyzvat jednatele žalobce k větší specifikaci zboží. Uvádí, že správce daně převzal od žalobce výpis z internetových stránek a věc dále nekomentoval, žalobce se tak domníval, že toto vysvětlení je dostatečné, když zároveň uvedl odkaz na internetové stránky výrobce produktů, kde jsou dostatečně popsány. V době konání ústního jednání tyto internetové stránky existovaly, přičemž vzhledem k technologickému pokroku se tyto produkty v čase různě mění. Znovu uvádí, že se jednalo o produkty, které obsahovaly software, a k jejich používání je nutné aktivovat licenci, kterou provádí koncový zákazník. Znovu uvádí, že hodnota výrobku není pouze jeho materiálová hodnota, ale využití jako softwaru. Ohledně hodnocení vizuální stránky faktur vystavených společností JV Trade

v roce 2014 a 2015, musí prokázat, co vyvolává pochybnosti o pravosti dokladů. Fakturu žalovaný v daňové kontrole nezpochybnil, za obecné považuje tvrzení, že JV Trade odebírala zboží také od Assinfort.

[37] K plnění odběratelům Medya, Prime Italia a Alkemia žalobce uvádí, že předložil správci daně smlouvu s odběratelem, faktury, dodací listy a doklad o zaslání zboží poštou, e-mailové objednávky zboží, doložil úhrady za zboží výpisy z účtu a Payment Agreement, evidenci pro daňové účely, účetní deníky, výpis z internetových stránek Trend Technology, doklady k insolvenčnímu řízení Medya, k Prime Italia další dokumenty (blíže nespecifikované). Namítá, že správce daně nespecifikoval, jakým jiným způsobem by žalobce měl prokazovat, že zboží bylo dodáno. Uvádí, že podle jeho názoru nese důkazní břemeno správce daně, když daňový subjekt je povinen dokazovat pouze to, co uvedl sám ve svých tvrzeních. K dodání zboží odběrateli Medya uvedl, že předložil list CMR a doklady o čerpání pohonných hmot a úhradě poplatků za užití dálnice, které časově souvisejí s dodáním zboží a jsou zaúčtovány, obě strany potvrdily převzetí zboží podpisem. Správce daně jako zásadní uvádí, že společnost Medya nesídlí ke dni 16. dubna 2016 na své adrese, což ovšem nic neznamená, i pokud by tomu tak bylo, neznamená to, že na této adrese nesídlila v roce 2014. Dopravu zboží zajišťoval jednatel automobilem, z adresy Kolínská 16, Praha do Milána, Itálie, nakládku a vykládku zajišťoval tento jednatel. Podle názoru žalobce správce daně tyto důkazy nevyvrátil a přešlo na něj důkazní břemeno. K závěru správce daně o vystavení CMR uvádí, že jeho postoj je formalistický, CMR plní funkci dodacího listu, resp. předávacího protokolu, není důležité, jak je úkon označen, ale jaký je jeho obsah (potvrzení obou stran o dodání zboží). Uvádí, že obě strany (žalobce a Prime Italia) se sešly, převzetí zboží potvrdily podpisem. Ohledně vozidla, kterým byla přeprava uskutečněna, uvádí, že disponoval i vozidlem BMW 330, což dokládá dvěma fakturami na opravu vozu. Dále uvádí, že doložil kupní smlouvu, e-mailovou komunikaci, která obsahuje objednávky zboží a potvrzení o jejich přijetí, i cenové kalkulace. K daňovému dokladu, který byl zaslán společnosti Alkemia, ale vzápětí uvádí, že nebyl předložen doklad o doručení zásilky příjemci Medya, který nebyl italskou daňovou správou nalezen, což považuje za zmatečné tvrzení, čímž podle jeho názoru způsobuje, že závěry týkající se doručení zboží jsou nepřezkoumatelná. Ohledně zásilky společnosti Alkemia uvádí, že to, co je obsahem zásilky, obsahuje podací lístek pošty odkazem na konkrétní faktury. Jednatel žalobce a jednatel společnosti Alkemia spolu byli v kontaktu, obě strany si potvrdily doručení zboží a došlo k úhradě zboží, což považoval za dostatečné, dodání zboží potvrdil i jednatel společnosti Alkemia. Pokud správce daně sporoval doručení zásilky společnosti Alkemia, navrhl žalobce, aby si opatřil potvrzení od pošty, což neučinil, přesto tvrdí, že doručení nemá za prokázané. Žalobce uvádí, že se o doručení dozvěděl od svého obchodního partnera. Za nepodložené považuje závěr správce daně, že u doručení poštou nebylo sjednáno pojištění, znovu uvádí velmi obecně, že správce daně nevěrohodnost pouze tvrdil, ale neprokázal. Znovu poukazuje na charakter poštovních archů a hodnotu výrobku, která není pouze materiálová (jak uváděl již v předchozí části žaloby u předcházejícího zdaňovacího období).

[38] K závěru správce daně o neprovedení svědeckých výpovědí k odběrateli Alkemia uvedl, že daňový subjekt má možnost navrhnout provedení důkazů kdykoliv během daňové kontrole, v tomto případě navrhl dva svědky, správce daně ani jeden výslech neprovedl bez řádného odůvodnění. Žalobce uvádí, že vzhledem k objektivní nemožnosti

navržení jakéhokoliv dalšího důkazního prostředku k prokázání, že zboží bylo dodáno, navrhl svědecký výslech těchto osob. K závěru žalovaného ohledně výsledku svědka xxxx (jedenatel společnosti Alkemia) uvedl, že svědecká výpověď neproběhla v rámci daňové kontroly a žalobce nebyl vyrozuměn o jejím konání. Namítá, že správce daně není oprávněn spekulovat o tom, co by mohlo být předmětem výpovědi svědka, stejně jako hodnotit svědeckou výpověď před jejím provedením. K neprovedení svědeckých výpovědí k odběrateli Prime Italia uvedl, že považuje postup správce daně za rozporný se zásadami právního státu a libovůli správce daně, když ten uvedl, že předpokládá, že navržení svědci by potvrdili přijetí zboží od žalobce, přesto výslech neprovedl, takže na jedné straně správce daně žalobci vytýká, že svá tvrzení neprokázal, na druhé straně jím navržené důkazy neprovede.

[39] K hodnocení předložené kupní smlouvy namítá, že jí došlo k uzavření obchodu mezi ním a společností Medya, dále e-mailovou komunikací, která obsahuje objednávky zboží a potvrzení jeho přijetí a cenové kalkulace. Stejně jako v předchozích částech žaloby poukazuje na občanský zákoník ohledně formy uzavření kupní smlouvy a běžných obchodních zvyklostí při nákupu a prodeji zboží; znovu namítá nepřiměřenost hodnocení důkazů v italštině. Uvádí, že doložil faktury, výpisy z účtu, Payment agreement, přehled uhrazených faktur společnosti Medya a jejich spárování s čísly faktur. Platbu prováděla společnost Medya zčásti jako zálohu, zčásti po obdržení zboží, znovu uvádí, že pokud není platba označena, je věcí věřitele, na jakou úhradu ji použije. Pokud správce daně měl některé předložené důkazy za nevěrohodné, musí to prokázat, což podle názoru žalobce neprovedl, ohledně účtu dodavatele JV Trade uvedl, že nemůže jít k jeho tíži, že tento účet byl v době uskutečnění plateb zrušen, pokud tuto informaci správce daně uvedl až ve zprávě o daňové kontrole. Znovu poukazuje na to, že mu nemůže být kladeno k tíži, že společnost Medya je nekontaktní a že nevykázala porízení zboží od žalobce, znovu uvádí, že na svém sídle mohla tato společnost sídlit v době uskutečnění plnění, a že insolvenční řízení dokládá, že provozovala určitou činnost, nelze mu klást k tíži skutečnost, že jiný subjekt neunesl důkazní břemeno k jeho povinnosti. Za libovůli správce daně považuje závěr, že platby od dodavatele Prime Italia je možno přiřadit ke konkrétním plněním, ale že neprokazují uskutečnění plnění, což musí prokázat správce daně, a každé plnění je povinen hodnotit zvlášť. Ohledně předložení vzorků produktů znovu opakuje, že se jedná o software a o vývoj v produktech v tomto segmentu. K závěru o úhradě zboží od společnosti Prime Italia uvádí, že správce daně potvrzuje, že k úhradě daňového dokladu skutečně došlo, přesto to nepovažuje za důkaz o faktickém plnění, když nevěrohodnost neprokázal. Žalobce uvádí, že předložil dokument č.j. Rif. RT365 vystavený Autorita Garante della Concorrenza e del Mercato, týkající se prodloužení tzv. certifikace zákonnosti, jedná se o společnost podnikající podle předpisů a pro obchodní partnery věrohodnou. Skutečnost, že v jiných případech byly italským správcem daně zjištěny nedostatky, ještě nemůže dokazovat nedostatky v těchto posuzovaných případech, každý obchod je třeba posuzovat individuálně a není přípustné automaticky odmítnout veškerá plnění na základě obecných informací. Uvádí, že tato společnost přijetí plnění na CMR potvrdila. Správce daně neuvádí, jak konkrétně a zda vůbec se zjištění italského správce daně týká žalobce a jeho obchodů. Uvádí, že dále doložil účetní závěrku společnosti Prime Italia ke dni 31. 12. 2016, z níž vyplývá, že obrat společnosti činil k 31. 12. 2015 částku 28 777 028 € a společnost dosáhla zisku 71 531 €, k 31. 12. 2016 obrat 43 920 609 € a zisk

127 381 €, výpis z obchodního rejstříku, z něhož je zřejmé, že společnost byla založena v roce 2011, má 8 zaměstnanců, dva společníky a jednoho jednatele.

[40] Ke zdaňovacímu období leden 2015 k přijetí zdanitelných plnění od plátce Eclat uvádí následující. Předložil správci daně smlouvu s dodavatelem, faktury s dodacími listy, doložil úhrady za zboží, výpisy z účtu, evidenci pro daňové účely, účetní deníky, výpis z internetových stránek Trend Technology a vzorky produktů. Správce daně nijak nespecifikoval, jakým jiným způsobem by měl dodání zboží prokázat, jedná se o dokumenty, které se běžně v obchodním styku používají, správce daně odmítl pouze doklady předložené žalobcem až ve zprávě o daňové kontrole, takže na ně žalobce nemohl reagovat. Uvádí, že pokud správce daně zpochybnil věrohodnost podkladů, nese břemeno tvrzení a důkazní, aby uvedl, co konkrétně sporuje. Uvádí, že mu jsou k tíži předkládány skutečnosti, s nimiž nesouhlasí, konkrétněji pouze cituje bez bližší specifikace závěr správce daně. Konkrétněji uvádí, že společnost Eclat byla v době uskutečnění zdanitelného plnění kontaktní, umístění sídla a jeho charakter je nepodstatný, znovu uvádí tytéž skutečnosti jako u dřívějších zdaňovacích období ohledně virtuálního sídla (spolu se společnostmi Assinfort, JV Trade a Gisto), namítá to, že mu nemůže být kladeno k tíži, že společnost Eclat se správcem daně nekomunikuje, ani to, že u společnosti JV Trade nebyl uznán nárok na odpočet daně za prosinec 2014. I kdyby JV Trade neprokázal nárok na odpočet, jedná se o vztah mezi jinými subjekty, než žalobcem, ten nemůže ovlivnit, jaké doklady správci daně předloží jeho dodavatel. Pokud správce daně uvádí, že nemůže uznat doklady předložené žalobcem z důvodu zjištění o JV Trade a Assinfort, pak musí uvést konkrétní zjištění, které ho k tomu vedou, a která se nemusejí týkat žalobce. Namítá, že mu nelze vytýkat neunesení důkazního břemene jiných daňových subjektů a nekomunikace těchto subjektů se správcem daně. Po žalobci nelze požadovat prokazování skutečností, které jsou mimo sféru jeho vlivu. Společnost Assinfort byla v době obchodování s žalobcem registrována jako plátce daně, nebyla evidována jako nespolehlivý plátce, stejně JV Trade a Eclat.

[41] K hodnocení smlouvy o nákupu zboží uvádí tytéž námitky, jako u předchozích zdaňovacích období (využití vzorů z internetu, další důkazy – faktury, dodací listy, výpisy z bankovního účtu). Uvádí, že Eclat obchod potvrdil. K neosvědčení účetních deníků a přehledu obchodovatelného zboží podle faktur za období leden 2015 uvádí jako shora, že takové zjištění nemůže plynout z nekontaktnosti dodavatelů vůči správci daně a skutečností, které žalobce nemůže ovlivnit. K úhradě za zboží uvádí, že doložil faktury, výpisy z účtu, dodavatel Eclat doložil rovněž účetní doklady, podle nich bylo zboží zapláceno. K úhradě platby bez variabilního symbolu uvedl, že je věcí věřitele, jak takovou platbu přiřadí, žalobce předkládal přehled úhrad, kdy platby spároval s fakturami. K dodacím listům namítal, že si správce daně protiřečí a že není patrné, jak dodací listy hodnotí, když na jedné straně je hodnotí v rámci protokolu o kontrolních zjištěních a vzápětí je považuje za předložené až ve fázi vyjádření žalobce ke kontrolním zjištěním. Pokud správce daně uvádí, že dodací listy nepovažuje za důkaz přijetí zdanitelných plnění od společnosti JV Trade, pak v tomto zdaňovacím období byl dodavatelem Eclat. Pokud správce daně označil dodací listy za účelové, pak se podle názoru žalobce jedná o nevěrohodné tvrzení. Uvádí, že dodací listy předložil ještě před sepisem protokolu o kontrolních zjištěních, poukazuje na to, kdy je daňová kontrola ukončena a neexistenci koncentrace řízení, jako v předchozích částech žaloby, včetně komentáře z ASPI, totéž o

podpisech na dodacích listech. K vydaným daňovým dokladům pro společnost Medya považuje závěry správce daně za zmatečné a nepřezkoumatelné, když dodavatelem nebyla JV Trade, ale Eclat. Ke zboží uvádí, že není zřejmé, co správce daně hodnotí, když příslušným zdaňovacím obdobím není prosinec 2014, ale leden 2015, nevyjádřil se pak k nákupu zboží TT CLOUD z daňového dokladu č. 151100026. Uvádí, že nikdy netvrdil, že by Eclat byl oficiálním distributorem zboží, jednatel zboží popsal dostatečně při ústním jednání u správce daně dne 29. 7. 2015, poukazuje na technologický vývoj a povahu a charakter zboží jako softwaru (obsahově stejně jako u předchozích zdaňovacích období).

[42] K plnění odběratelům Medya a Alkemia namítá, že předložil doklady, z nichž toto plnění vyplývá (smlouva s odběratelem, faktury, dodací listy, doklad o zaslání zboží poštou, e-mailové objednávky, úhrada za zboží výpisy z účtu a Payment Agreement, evidenci pro daňové účely, účetní deníky, výpis z internetových stránek výrobce produktů a jejich vzorky, doklady k insolvenčnímu řízení s Medya), což jsou běžné doklady používané v obchodním styku. Stejně jako u předchozích zdaňovacích období poukazuje na to, že správce daně je povinen konkrétně uvést, v čem jsou tyto důkazy nevěrohodné, a nese v tomto směru důkazní břemeno. Předkládal CMR listy a doklady o čerpání pohonných hmot, poukazoval na přepravu zboží automobilem a jeho předání jednateli odběratele, který dodání potvrdil, proto musí správce daně prokázat, že tomu tak není. K neprovedení svědeckých výpovědí rovněž uváděl totéž, co v předchozí části žaloby, poukazuje na formu uzavření kupní smlouvy podle občanského zákoníku, důkazy předložené v italštině. K závěru správce daně, že přehled uhrazených faktur neobsahuje faktury vydané v roce 2015, uvádí, že tomu tak není, přehled je na straně 2 uvádí, jsou to faktury, které správce daně sporuje, správce daně je nijak nehodnotil. Znovu uvádí, že mu nemůže jít k tíži nekontaktnost odběratelů vůči správci daně, namítá nehodnocení vzorku zboží TT CLOUD.

Vyjádření žalovaného

[43] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově odkazoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí a proběhlé daňové řízení, námitky žalobce se neustále v jeho podáních opakují. Ve věci byla zahájena dne 23. 6. 2015 daňová kontrola, v jejímž průběhu byl žalobce dne 1. 7. 2016 vyzván k prokázání podmínek vzniku nároku na odpočet daně, žalobce se vyjádřil podáním ze dne 30. 7. 2017 a 18. 8. 2017, které byly správcem daně posouzeny. Výsledek kontrolního zjištění zpracoval správce daně do zprávy o daňové kontrole, která byla dne 12. 9. 2017 se žalobcem projednána. Ohledně přenosu důkazního břemene odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je tato problematika komplexně posouzena, pro uznání odpočtu je zapotřebí nejenom předložení po formální stránce bezchybnými důkazy, ale nárok musí být jednoznačně prokázán po faktické stránce, k přenesení důkazního břemene tak došlo na základě vydaných výzev správce daně ze dne 1. 7. 2016. Při posouzení skutečnosti, zda zdanitelné plnění se uskutečnilo tak, jak je formálně vykazováno, je nezbytné vycházet také z ust. § 34 zákona o dani z přidané hodnoty. Výslech svědka xxxxx byl proveden slovenskou daňovou správou dne 2. 2. 2016, jeho výpověď nebyla hodnocena jako věrohodná. Pokud žalobce navrhoval výsledky svědků z toho důvodu, že ti mohli potvrdit, že zboží bylo skutečně doručeno, jsou důkazní návrhy nadbytečné, neboť odběratelé přijetí zboží potvrdili, žalovaný však důkazní prostředky

hodnotil ve vzájemné souvislosti, s ohledem na množství ostatních důkazních prostředků by svědecké výpovědi nepřevýšily jejich váhu, rozpory v těchto důkazech byly tak velké, že by to k potvrzení přijetí zboží nestačilo. Žalobce nezanechával auditní stopu a neprokázal vazbu mezi přijatými a uskutečněnými plněními, nemůže tak přijetí zboží odběrateli jakkoliv vypovídat o fakticitě žalobcem přijatých plnění. Správce daně své pochybnosti o obchodních partnerech žalobce konkrétně vyjádřil do svých výzev. K tíži mu nebyla přičítána nekontaktnost dodavatelů či odběratelů, nebo z toho, důvodu, že tyto osoby sídlí na virtuálních adresách či neplní své daňové povinnosti, tyto skutečnosti založily u správce daně prvotní pochybnosti a bylo na žalobci, aby předložil takové důkazní prostředky, jimiž by faktické přijetí plnění prokázal.

Posouzení důvodnosti žaloby

[44] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[45] Obecněji k podané žalobě soud uvádí, že konkrétně posoudí pouze konkrétní vymezení žalobních bodů, které napadají závěry žalovaného. Obecnější tvrzení, které s odůvodněním napadeného rozhodnutí, předchozího řízení, nebo s rozhodovacím důvodem správce daně, přímo nesouvisejí, soud nebude hodnotit, neboť takové obecné závěry mu při hodnocení žalobních bodů nepřísluší, k obecnějším žalobním bodům pak soud uvede rovněž obecnější hodnocení. Soud dále uvádí, že žalobní body do značné míry obsahově korespondují s odvolacími námitkami, které vypořádal žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a ve svých obecnějších částech na toto odůvodnění nereagují.

[46] Dále je nutné uvést, že žalobce občas v žalobě vytrhuje ze souvislosti komplexní posouzení důkazů, čímž musí logicky dojít k jiným závěrům, než žalovaný. Pokud žalobce opakovaně v žalobě uvádí, že mu je kladeno k tíži zjištění o nekontaktnosti jiného daňového subjektu, virtuální sídlo či plnění daňových povinností jiného subjektu, pak soud nic takového v celém komplexním posouzení odůvodnění neshledal. Tyto skutečnosti jsou pouze dokreslující a zjevně sloužily jako prvotní posouzení fakticity vykazovaných zdanitelných plnění v rámci vyhledávací činnosti správce daně, na jejichž podkladě následovalo další řízení v rámci daňové kontroly, jímž bylo vydání výzev žalobci, aby tyto pochybnosti vyvrátil.

[47] Rovněž soud nemůže souhlasit s několikrát opakovaným žalobním bodem, že by tím, že žalobce předložil důkazy správce daně, na správce daně automaticky přešlo břemeno důkazní v tom smyslu, že by správce daně nevyhodnotil žalobcem předložené důkazy, či neuvedl svou skutkovou verzi uskutečnění zdanitelných plnění. Všechny důkazy, které žalobce předkládal, správce daně konkrétně hodnotil, a až po tomto hodnocení dospěl k závěru o pochybnostech o těchto důkazech (resp. o tvrzení, které jimi žalobce prokazoval), což je vždy odůvodněno. V tomto směru správce daně na každé zdaňovací období vydal příslušné výzvy dne 1. 7. 2016, v nichž své pochybnosti dostatečně určitě uvedl a žalobce tak měl dostatek času na svou reakci a případné předložení dalších

důkazních prostředků. Pokud následně správce daně hodnotil jinak určité důkazy ve zprávě o daňové kontrole, jedná se pouze o nepodstatné jednotlivosti, které celkový stav věci pouze dokreslují, nikde se nejedná o stěžejní hodnocení. Pouhé zopakování výčtu předložených důkazů správci daně předtím, než byly vydány tyto výzvy bez jakékoliv reakce na pochybnosti správce daně v nich uvedené a jejich komplexní hodnocení v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a obecné konstatování, že předložením těchto důkazů žalobce splnil svou důkazní povinnost, tak podle názoru soudu nestačí k tomu, aby takový žalobní bod vyvrátil závěr správce daně, který takto předložené důkazy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti hodnotí a své pochybnosti o jejich věrohodnosti zahrne do svého závěru (a následně do zprávy o daňové kontrole a odůvodnění napadeného rozhodnutí). Vzhledem k tomu, že toto poměrně velice obecné žalobní tvrzení se objevuje opakovaně v podané žalobě, soud uvádí, že samo o sobě nemůže vést k jinému posouzení, než k tomu, že soud odkáže na hodnocení žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť toto hodnocení následovalo po předložení důkazů žalobcem v rámci daňové kontroly a žalobce tak pouze opakuje to, co uváděl v odvolání, aniž by reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[48] Stejně tak je nutné uvést, že pokud v žalobě žalobce cituje ze závěrů správce daně, neuvádí zdroj citace (zda se jedná o odůvodnění napadeného rozhodnutí, zprávu o daňové kontrole, kontrolní zjištění, či jiný úkon správce daně), a neuvádí ani umístění v příslušném dokumentu, kdy minimálně odůvodnění napadeného rozhodnutí má číslované odstavce a je na něj možné přehledně odkazovat. Ani tyto citace tak soud nebude posuzovat, a zaujme pouze stanoviska k tomu, co žalobce sám uvádí jako nesouhlas s příslušným posouzením správce daně.

[49] K žalobnímu bodu, že správce daně odmítl všechny žalobcem předložené důkazy, soud uvádí, že nic takového z odůvodnění rozhodnutí neplyne, všechny žalobcem předložené důkazy byly konkrétně hodnoceny a byly z nich vyvozeny závěry. Je pochopitelné, že žalobce s takovým hodnocením nesouhlasí, to však bez dalšího neznamená, že by prokázal uskutečnění zdanitelných plnění nezpochybnitelným způsobem. Opakovaně v žalobě uváděný žalobní bod, že správce daně musí prokázat své konkrétní pochybnosti ke každému jednotlivému plnění, pak podle názoru nekoresponduje s odůvodněním rozhodnutí, které přesně takový způsob zvolilo, a všechny předložené důkazy hodnotilo jednotlivě, i v jejich vzájemné souvislosti. V souzené věci nejde o to, jaké jsou obchodní zvyklosti mezi obchodními partnery při dodávce a odběru zboží, ale o to, zda je dostatečně věrohodně prokázáno uskutečnění zdanitelného plnění mezi jednotlivými daňovými subjekty, a to nikoliv pouze dokladově, ale tím, že transakce reálně proběhla a k daňovému plnění došlo. V tomto souzeném případě jsou však podle názoru takové rozpory a nedostatky již v žalobcem předložených důkazních prostředcích, které konkrétně zhodnotil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že je namístě o věrohodnosti těchto důkazů pochybovat a dospět k závěru, že uskutečnění zdanitelných plnění z nich neplyne.

[50] Kupní smlouvy sice obsahují ustanovení, podle nichž je možné realizovat konkrétní objednávky, přičemž soud ani žalovaný nijak nezpochybňuje skutečnost, že by bylo obvyklé sjednávat objednávky e-mailovou komunikací či osobně nebo telefonicky, nicméně s ohledem na konkrétní okolnosti a množství vykazovaného plnění zde mezi

jednotlivými subjekty soud sdílí pochybnosti o uzavřených kupních smlouvách. Sice je běžné v obchodním styku uzavírat kupní smlouvu po e-mailové komunikaci odsouhlasením objednávky a sjednáním kupní ceny, to však v daném případě je výrazně zpochybňováno množstvím takto realizovaných obchodů, kdy hodnota plnění (27 a 40 miliónů korun) rozhodně není zanedbatelná a vyžaduje sjednání výraznějších smluvních záruk, než pouhé odsouhlasení ceny a předání zboží. V takovém objemu není běžné, aby kupní smlouva nějaké smluvní záruky neobsahovala. Rovněž nikde v odůvodnění není uváděno, že by kupní smlouva nemohla být uzavřena jinou formou, než písemně. Nicméně podle názoru soudu tento žalobní bod příliš nevystihuje konkrétní procesní situaci – soudu není příliš jasné, proč žalobce uvádí, že kupní smlouva může být uzavřena jinou než písemnou formou, když sám v daňovém řízení písemnou smlouvu předkládal a tím tak sám vymezil skutkovou verzi v tom smyslu, že smlouva byla uzavřena písemně, přičemž následně je hodnocena, že smluvní strany se jí ani neřídily (např. v otázce úhrady kupní ceny na účet nebo v hotovosti, nevyjasněné ukončení smluvní spolupráce, nespecifikované místo určení dodání zboží, použití naprosto nesmyslné podmínky C&F). Proto správce daně tak předloženou smlouvu hodnotil, přičemž skutečnost, že obecně kupní smlouva může být uzavřena i jiným způsobem ve vztahu k žalobci nebyla nijak hodnocena obecně, ale byly hodnoceny zejména běžné smluvní záruky za dodání zboží a zaplacení kupní ceny, které v obchodním styku při takovém objemu dodávek jsou naprosto běžné, stejně jako to, že kupní smlouva uzavřená na takto velké objemy zboží by měla obsahovat smluvní ujednání, která jsou pro tento typ zboží a jeho dopravu běžná. Pokud žalobce uváděl, že vzájemná komunikace probíhala e-mailem, a že to je běžné v obchodních vztazích, pak v odůvodnění není uvedeno nic, co by tento obecný předpoklad popíralo. Pokud žalobce uváděl, že v e-mailové komunikaci uvedení názvu společnosti Assinfort Phaha je překlepem, pak soud uvádí, že i v odůvodnění napadeného rozhodnutí není tato skutečnost hodnocena nijak významně, a je provedena pouze jako doplnění ostatních pochybností, které zejména z obecnosti této komunikace a různých e-mailových adres pramenila.

[51] Žalobce u zdaňovacího období září 2014 uvádí výčet jím předložených důkazů správci daně. Vzhledem ke shora uvedenému obecnějšímu závěru v tomto odůvodnění soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které tyto důkazy konkrétně hodnotilo a vyslovilo pochybnosti o jejich věrohodnosti. Žalobní bod, který uvádí, že na základě těchto předložených důkazů žalobce splnil svou povinnost důkazní a prokázal uskutečnění zdanitelného plnění, tak vůbec nereaguje na závěr správce daně uvedený v odůvodnění napadeného rozhodnutí, proto soud na něj nebude dále reagovat. Pokud žalobce uváděl, že správce daně nijak nespecifikoval, jak by měl žalobce prokazovat přijetí zdanitelných plnění, pak správce daně takovou povinnost nemá a mít nemůže, neboť je to žalobce jako daňový subjekt, kdo má v držení důkazní prostředky, které musí při prokazování použít, a je tak pouze na něm, které správcí daně předloží. V této věci žalobce důkazní prostředky předkládal a jimi konkrétně prokazoval své tvrzení v daňovém řízení o uskutečnění plnění, proto mu muselo být jasné, co po něm správce daně požaduje prokázat. Pokud žalobce v této části žaloby uvádí, že chybějící údaje na dodacích listech a podpisy na dokladech, mohou být nahrazeny výsledky osob, pak není jasné, k jakému závěru tento svůj nesouhlas v tomto zdaňovacím období směřuje, jedná se o naprosto obecné tvrzení, na něž není možné konkrétněji reagovat.

[52] Žalobce, stejně jako u dalších zdaňovacích období, zejména napadá závěr správce daně o nekontaktnosti jiného daňového subjektu a jeho virtuální sídlo, kdy uvádí, že tu správce daně zjistil až s určitým časovým odstupem od vykazovaného plnění. Tato zjištění jsou dílčí a učiněná v počátku prověřování konkrétních transakcí, kdy vedou správce daně k nutnosti dalšího postupu. Je sice pravda, že tím pádem musí logicky dojít k určitému časovému odstupu, takže teoreticky je možné připustit, že nějaký daňový subjekt může vykazovat tyto nedostatky, které nemusely být přítomné v době uskutečnění plnění, na druhou stranu, jak bylo shora uvedeno, jedná se většinou o prvotní zjištění správce daně, které je tak chápáno, a na jehož základě je postupováno dále. Je pak zejména na daňovém subjektu, který nárok na odpočet daně uplatňuje, aby případně tato zjištění vyvrátil, zejména však, aby prokázal uskutečnění zdanitelného plnění (bez ohledu na to, zda v době daňové kontroly jeho dodavatel či odběratel vykazuje nějakou ekonomickou činnost, sídlí na své adrese či vykazuje nějakou aktivitu). Po žalobci jako daňovém subjektu tak není požadováno prokázání toho, že jeho obchodní partner sídlil na určité adrese či plnil své daňové povinnosti, ale reálnost provedeného zdanitelného plnění v minulosti. Soud tak uzavírá, že tato zjištění o nějakých poměrech třetího subjektu nejsou v případě prokázání uskutečnění zdanitelného plnění zásadní, ale jedná se většinou o prvotní zjištění, které signalizuje možnou pochybnost o těchto transakcích. Pochopitelně, že i Soudní dvůr Evropské unie i judikatura vychází z toho, že tzv. virtuální sídlo ještě nemusí znamenat pochybnost o provedených plněních, na druhou stranu se jedná o prvotní zjištění, které následně může být vyvráceno. Rovněž soud ani žalovaný nezpochybňuje, že nekontaktnost dodavatele vůči správci daně nemůže být přičítána k tíži žalobce (žalobcem namítaný rozsudek C-277-14, C-643/11, další jím zmiňované obecně známé rozsudky zdejších soudů), nic takového ovšem v této věci žalobci k tíži přičítáno nebylo, neboť pokud je tato nekontaktnost v odůvodnění zmíněna, vždy je jasné, že se jednalo o prvotní zjištění správce daně, a nikde toto zjištění neústí v závěr, že by již tímto způsobem žalobce neprokázal přijetí plnění.

[53] V další části žalobního bodu žalobce opětovně k předložené kupní smlouvě uvádí, že byla připravena na základě volně dostupných vzorů a že celý obchodní vztah byl dále rozvíjen objednávkami a dodávkami. Soud znovu uvádí, již jednou obecněji vymezené – nikde není zpochybněna možnost uzavřít takovou smlouvu, nicméně při objemu a četnosti obchodů, zejména v poměrně krátkém časovém období s různými obchodními partnery, je uzavření tak nekonkrétní, obecné smlouvy, která neobsahuje reálné smluvní záruky za dodávku zboží, jeho jakost a kvalitu a zaplacení kupní ceny, značně neobvyklé. Navíc, jak bylo shora uvedeno, ani tato obecná smluvní ujednání nebyla podle žalobcem předložených důkazních prostředků dodržována, což rovněž o úmyslu obou smluvních stran obchodovat podle takto uzavřené smlouvy budí značné pochybnosti. Soud znovu uvádí, že konkrétní smlouvu předkládal jako důkazní prostředek žalobce, proto tak byla hodnocena, i s ohledem na žalobcem další předkládané důkazy, z nichž plyne, že ani tato smlouva dodržována nebyla. Ohledně zmínění dalších důkazů soud odkazuje na odůvodnění shora, kdy ty byly konkrétně hodnoceny, a pokud žalobce uvádí, že prokázaly uskutečnění zdanitelného plnění, soud uvádí, že žalovaný konkrétně uvedl, proč tomu tak nebylo. Pokud žalobce napadl datum, kdy se jednatel žalobce seznámil s jednatelem dodavatele v letadle, pak toto zjištění není nijak podstatné, a z odůvodnění plyne, že bylo učiněno pouze jako dílčí pro hodnocení věrohodnosti ústně sdělených údajů jednatele žalobce při ústním jednání. Žádnou účelovost v takovém postupu soudu nevidí.

[54] V další části žalobního bodu žalobce napadá závěr ohledně odběratele společnosti Medya a uvádí, že správce daně pominul, že s touto společností již dříve obchodoval. Nic takového z odůvodnění neplyne, správce daně ve vztahu k tomuto odběrateli uváděl obecné závěry plynoucí ze zjištění italské daňové správy, a dále hodnotil konkrétně pro toto zdaňovací období vykazovaná zdanitelná plnění. V řízení tak nebylo zpochybňováno, že by žalobce s touto společností obchodoval, byla však posuzována ta zdanitelná plnění, o jejichž uskutečnění vznikly pochybnosti. Žalobce pak velice obecně uváděl, že předkládal faktury, účetní deník a přehled obchodovaného zboží, poukazoval přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 67/2007 a další. Podle názoru soudu na takto obecné žalobní tvrzení nelze tento rozsudek aplikovat, neboť ten vymezuje přechod důkazního břemene na správce daně při prokázání zdanitelného plnění. Nic takového se však v daném případě nestalo, v odůvodnění rozhodnutí žalovaný konkrétně hodnotí jednotlivé předložené důkazní prostředky, které vzbuzují pochybnosti o tom, zda zboží bylo dodáno, o žádné přenesení důkazního břemene pouze za situace, kdy daňový subjekt předloží důkazní prostředky, které jsou však dále hodnoceny jako nevěrohodné, tak na správce daně dojít nemohlo.

[55] Konkrétněji žalobce napadá závěr o hotovostních platbách a uvádí, že je spekulací správce daně, pokud uvádí, že vybrané hotovostní prostředky z účtu byly použity k jinému účelu. Nic takového však k tomuto zdaňovacímu období konkrétně zjišťováno nebylo, správce daně hodnotil vystavené daňové doklady a způsob jejich úhrady. Ve vztahu k dodavateli hodnotil hotovostní výběry, které nejsou k úhradě za zboží věrohodné, neboť je těžko lze přiřadit k jednotlivým dodávkám, zároveň poukázal při této hotovostní úhradě na porušení pravidel týkající se bezhotovostního styku. S takovým závěrem soud souhlasí a žalobce jej nijak konkrétně nezpochybňuje. Ohledně plateb od dodavatele hodnotí nevěrohodnost přiřazení těchto plateb od tohoto dodavatele k těmto daňovým dokladům, kdy některé platby, které žalobce označil za platby za dodané zboží, předcházejí vystavení dokladu a tvrzenému uskutečnění zdanitelného plnění, neoznačení číslem dokladu a tím neumožnění konkrétního zjištění, které platby směřují za dodání konkrétního zboží. V obecné rovině je pochopitelné na příjemci platby, aby si ji v případě, kdy účel platby není sdělen, zaúčtoval buď podle smluvních ujednání či obecných zásad, nic takového však v daném případě nebylo předmětem sporu. Žalobce měl prokázat platbu za konkrétní zboží ve značně vysoké výši, což podle názoru soudu pouze přiřazením různých plateb od společnosti Medya neprokázal, jak uváděl žalovaný (nelogická platba ve značně výši za zboží, které společnost Medya ještě neměla ani objednané, tudíž stěží mohla vědět, za co platí, naopak placení až po datu splatnosti, kdy není nijak zohledněno ve smlouvě domluvené penále ve výši 0,05 %). Soud tak uvádí, že nebyly zpochybněny platby od této společnosti na účet žalobce, ale to, že tyto platby souvisely s vydanými daňovými doklady a že tak prokazují úhradu dohodnuté kupní ceny za dodané zboží. Tímto postupem k žádnému přechodu důkazního břemene na správce daně nedošlo, neboť správce daně hodnotil to, co mu prokazoval žalobce, což však vyhodnotil jako nevěrohodné. Tím nenastal přechod důkazního břemene na správce daně, když není ani dost dobře jasné, co by měl správce daně vlastně prokazovat. Jak bylo shora uvedeno, uskutečnění zdanitelného plnění musí věrohodně prokazovat žalobce, a pokud zároveň předkládá jiné důkazy o průběhu obchodního vztahu a uskutečnění zdanitelného

plnění (smlouvu, objednávky, dodací listy) a zároveň nijak neurčené platby, musí prokázat, že tyto platby jsou určeny na takto vymezené plnění.

[56] Žalobce dále uvádí, že na dokladech jsou podpisy jednatelů a že se jedná o běžnou záležitost v obchodních vztazích. Ani toto obecné tvrzení není nijak zpochybněno, jednalo se o zpochybnění věrohodnosti na žalobcem předložených některých listinách, kdy podpis osoby je zcela jiný, než na jiných. Takový závěr musí vést k pochybnosti o pravosti takového podpisu, nicméně tento žalobní bod je natolik obecný, že se k němu dále soud nebude konkrétněji vyjadřovat.

[57] Stejně podle názoru soudu z odůvodnění napadeného rozhodnutí nikde nevyplývá závěr správce daně, že by pouze doba předložení důkazních prostředků byla hodnocena ve vztahu k jejich věrohodnosti (zda se tak stalo až po seznámení s kontrolními zjištěními, či ve fázi projednání daňové kontroly, či v rámci odvolacího řízení). Tato část žaloby pravděpodobně směřuje do fáze před projednáním zprávy o daňové kontrole, není však nijak konkrétněji vymezena, a nereaguje na odůvodnění rozhodnutí i konkrétní zdaňovací období a konkrétní zjištění k předloženým důkazním prostředkům k tomuto období. Nikde v odůvodnění není uváděno, že by daňový subjekt do podpisu zprávy o daňové kontrole podle ust. § 88 daňového řádu nemohl uvádět další důkazy či tvrzení.

[58] Žalobce dále napadá závěr žalovaného ohledně dodacích listů, kdy uvádí, že v obchodním styku běžně o převzetí zboží tyto dodací listy slouží a uvádí, že je na nich podepsán jednatel, a že je správce daně hodnotí jako formálně vytvořené. Nic takového z odůvodnění rozhodnutí neplyne, žalovaný uvádí, že žalobcem předložené daňové doklady vystavené společností Assinfort neobsahují datum uskutečnění zdanitelného plnění, a že z data na dodacích listech není zřejmé, zda se jedná o den převzetí zboží, nebo den vystavení. Soud takové konstatování nepovažuje za spekulaci, ale o hodnocení náležitostí předložené listiny, kterou správce daně v souhrnu s dalšími zjištěními hodnotí.

[59] Ohledně překladu některých listin je nutné uvést, že závěr týkající se listin v italštině žalovaný uvádí až při hodnocení odvolacích námitek žalobce, kdy vychází z toho, že v italštině byla předkládána vzájemná e-mailová komunikace mezi žalobcem a třetími subjekty. Soud uvádí, že povinnost předložit překlad listin vyplývá přímo ze zákona, proto tak žalobce, pokud je předkládal v průběhu daňového řízení, měl učinit. Nicméně tento žalobní bod má soud naprosto za nedůvodný a zcela od věci, neboť žalovaný zřetelně z těchto předložených důkazů vycházel a je hodnotil, o čemž svědčí konkrétní odůvodnění týkající se těchto důkazů v odůvodnění rozhodnutí.

[60] K žalobnímu bodu ohledně toho, že žalobce uvádí, že nikdy netvrdil, že společnost Assinfort je oficiálním distributorem zboží, soud uvádí, že žádný podstatný závěr, který by o toto tvrzení opíral své hodnocení, v odůvodnění uveden není. Ohledně jeho námitek týkající se popisu produktů společnost Trend Technology v návaznosti na ústní jednání dne 29. 7. 2015 soud uvádí, že podstatou posouzení věci samé není to, zda na internetových stránkách výrobce produktu je uveden přímo produkt, který je předmětem plnění, to je pochopitelné, stejně jako to, že se jedná o software, jehož hodnota nespočívá pouze v datech uložených na fyzickém nosiči dat a v tomto nosiči. Nic takového z odůvodnění nevyplývá, žalovaný nikde neuvádí shora uvedený závěr. Tato část

žalobního bodu pak nepůsobí příliš provázaně na odůvodnění zhodnocení plnění v tomto konkrétním zdaňovacím období. Žalobce byl povinen prokázat uskutečnění zdanitelného plnění, jehož předmětem byl software na určitém nosiči, a to v objemech a způsoby, které korespondují s jím předloženými daňovými doklady. Je pochopitelné, že vývoj v oblasti softwaru postupuje rychle dopředu, a že obsah webových stránek, kde jsou tyto produkty nabízeny, se časem mění, stejně jako to, že software jako takový je kompletní až po instalaci na koncové zařízení u zákazníka. Nic z těchto obecných tvrzení žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nespornuje. Žalobce však musí prokázat, že jím tvrzené (podle daňových dokladů) plnění nastalo. Pokud tvrdil, že zboží (CD ROM) zaslal poštou, musí prokázat, že se tak skutečně stalo, o čemž byla v daňovém řízení podstatná pochybnost (soud odkazuje na další část odůvodnění ohledně přímo této konkrétní žalobní námitky).

[61] V další části žalobce neustále opakuje již řečené ohledně dodávek společnosti Medya. Jak bylo shora uvedeno, v žalobě musí být žalobní body uvedeny dostatečně konkrétně a určitě, nestačí pouze zopakovat přehled předložených důkazů správce daně, když ten je konkrétně hodnotil a pro prokázání zdanitelného plnění shledal nevěrohodnými. Soud se tak vyjádří pouze ke konkrétnějším žalobním tvrzením. K námitce, že správce daně neuvedl, jakými jiným způsobem by měl žalobce dodání zboží prokázat, soud odkazuje na dřívější odstavce odůvodnění. Ohledně odeslání zboží soud uvádí, že tato část žalobního bodu není příliš jasná – žalobce sám uvádí, že správce daně nespornuje zaslání zásilky společnosti Medya, což je jasné z odůvodnění rozhodnutí. To, co je sporným, je obsah zásilky a okolnosti, za nichž došlo k této přepravě zboží, které jsou dostatečně podrobně a konkrétně popsány v odůvodnění rozhodnutí (pro toto konkrétní zdaňovací období nepojištění zásilky, ač obsahem je zboží velmi vysoké hodnoty, nevyžádání potvrzení o dodání zásilky, hodnocení váhy zboží s údajem uvedeným na podacím lístku a váhou zboží uvedenou na žalobcem předložených daňových dokladech). Nikdo nezpochybňuje, jak se snaží velmi obecně uvádět žalobce v podané žalobě, že zboží lze zaslat poštou, velmi nevěrohodné jsou však podmínky takového postupu v případě zboží tak vysoké hodnoty, nemluvě o naprosto nevěrohodném údaji o hmotnosti zásilky. Všechno ve svém souhrnu jsou tyto skutečnosti, které zpochybňují, že obsahem zásilky, k níž byl vyplněn a předložen podací lístek (podací lístky) pošty, bylo předmětné zboží. Pokud žalobce poukazoval na to, že správce daně odhadl váhu zboží a nevzal v úvahu případnou váhu obalu, pak tato skutečnost je přímo v odůvodnění zmíněna, kdy rozdíl v hmotnosti zboží je natolik velký, že váha obalu by jej nemohla činit, když nebylo namísto zboží nějakým zásadním způsobem přebalit (4 kg hmotnost zboží podle daňových dokladů, 10,6 kg hmotnosti podané zásilky na poště).

[62] V další části žalobního bodu žalobce opět opakuje již řečené a odůvodněné – k tvrzení, že prokázal svůj nárok ohledně dodání zboží společnosti Medya předloženou kupní smlouvou, e-mailovou komunikací, objednávkami zboží a cenovou kalkulací, soud odkazuje již na shora několikrát uvedené. Znovu namítá, že kupní smlouva může být uzavřena i jinou formou, než písemně, což již rovněž soud hodnotil, stejně jako obsah smlouvy, přiřazení platby za zboží. Pokud namítá, že jsou hodnoceny informace o dodavateli JV Trade, a že tento dodavatel žalobci v tomto období zboží nedodával, pak se jedná pouze dokreslující informaci, která jinak s konkrétním hodnocením důkazní situace nesouvisí. Pokud žalobce uváděl, že společnost Medya je v současné době v insolvenčním řízení, což má svědčit o tom, že obchodní činnost prováděla, pak takový závěr je pro

předmět tohoto řízení nepodstatný – správce daně nikde nezpochyboval, že by tato společnost obchody nečinila, ale že žalobce neprokázal vůči ní dodání do jiného členského státu. To s následným insolvenčním řízením nijak nesouvisí. Ostatní části závěru tohoto žalobního bodu se už znovu opakují a soud se k nim vyjadřoval shora (nekontaktnost dodavatele, neplnění jeho daňových povinností, charakter produktu – softwaru a CD jako nosiče informace). Pokud uváděl, že ve zprávě o daňové kontrole je uváděl jiný slovenský subjekt namísto společnosti Medya, pak s touto argumentací se vypořádal žalovaný konkrétně v odůvodnění napadeného rozhodnutí a soud s jeho závěrem souhlasí (jedná se o dílčí nesrovnalost, kdy z celkového odůvodnění plyne, že finanční úřad měl na mysli italského odběratele).

[63] Žalobní body za zdaňovací období listopad a prosinec 2014, stejně jako odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve značné míře kopírují námitky již shora posouzené. K výčtu žalobcem předložených důkazních prostředků soud odkazuje na předchozí část odůvodnění, kdy sám o sobě takto koncipovaný žalobní bod nemůže být schopen konkrétnějšího odůvodnění soudu za situace, kdy žalobcem předložené důkazní prostředky byly konkrétně zpochybněny. Znovu je možné uvést, že není na správci daně, aby žalobci určoval, jakým způsobem má prokazovat své tvrzení, a ani v tomto případě na správce daně nemohlo přejít důkazní břemeno, neboť důvodně zpochybnil žalobcem předložené důkazní prostředky. Žalobci nebylo kladeno k tíži, že by jeho dodavatel (společnost Assinfort) nekomunikoval se správcem daně či neplnil své daňové povinnosti, jednalo se o první zjištění, které vedlo k pochybám správce daně o reálnosti provedených transakcí. Ohledně tzv. virtuálního sídla soud odkazuje na totéž obecnější posouzení, jako u předchozího zdaňovacího období. Samotná skutečnost, že společnost JV Trade nebyla v době daňové kontroly kontaktní či neměla reálné sídlo, samozřejmě ještě neznamená, že by plnění, které od ní žalobce přijal, nebylo reálně uskutečněné, tyto skutečnosti však musí prokázat žalobce jinými důkazními prostředky, což neučinil, neboť jím předkládané důkazy jsou nevěrohodné, jak konkrétně rozebral žalovaný v odůvodnění rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí nijak nevyplývá, že by správce daně nehodnotil jednotlivé předložené důkazní prostředky. Pokud žalobce namítá, že správce daně hodnotí skutečnosti z jiných zdaňovacích období, pak se jedná pouze o nepodstatné a dílčí konstatování, podstata hodnocení spočívá na konkrétním rozebrání důkazních prostředků, které žalobce předkládal pro prokázání uskutečnění zdanitelného plnění v tomto zdaňovacím období. Z odůvodnění rovněž nevyplývá, že by žalobci bylo kladeno k tíži neunesení důkazního břemene ohledně skutečností, které musí prokazovat jiný daňový subjekt, jeho poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Ans 1/2005-57 a 2 Afs 177/2006-61 tak není namístě. Skutečnost, že společnost Assinfort ke dni uskutečnění zdanitelného plnění byla registrována jako plátce daně a nebyla evidována jako nespolehlivý plátce, pak ještě bez dalšího neznamená, že by plnění skutečně bylo žalobcem prokázáno. V této souvislosti je nutné poukázat na to, že to je především žalobce, kdo musí skutečnosti nutné pro nárok na odpočet daně prokázat, a to i za situace, kdy jeho dodavatel není veden jako nespolehlivý plátce daně.

[64] Ohledně hodnocení uzavřené smlouvy mezi ním a společností JV Trade je možné uvést, totéž, co u předchozího zdaňovacího období, když žalobní argumentace je stále táž. Pokud žalobce uvádí, že společnost JV Trade uskutečnění zdanitelného plnění potvrdila a zohlednila ve svém daňovém přiznání, pak tato skutečnost ještě bez dalšího

neznamená, že by žalobce svůj nárok prokázal, neboť je to jeho povinnost jako daňového subjektu. V další části žaloby žalobce k úhradě kupní ceny uvádí, že dne 13. dubna 2015 byla uzavřena trojstranná dohoda mezi ním, společnostmi JV Trade a Medya, která nahradila dosavadní ujednání o platbách a stanovila, že Medya dosud neuhrazené faktury za dodávku zboží uhradí přímo dodavateli JV Trade, když správce daně zajistil finanční prostředky na účtu žalobce, v dohodě nebylo uvedeno číslo účtu, proto žalobce předpokládal, že Medya prostředky uhradila na účet uvedený ve faktuře. Toto zjištění však pro hodnocení správce daně není podstatné, neboť ten konkrétně hodnotil jak obsah uzavřené dohody, tak zejména chování smluvních stran této dohody. V této souvislosti soud odkazuje na toto logické hodnocení v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, kdy zejména čas uzavření dohody o úhradě zásadně nekoresponduje se splatností jednotlivých faktur (splatnost všech vystavených faktur byla do 31. 12. 2014, resp. 31. 1. 2015, dohoda byla uzavřena až jako reakce na zajištění účtu dne 13. 4. 2015, v době splatnosti žalobce uhradil pouze zlomek fakturované částky, a i tato úhradu v rozporu s kupní smlouvou byla provedena v hotovosti, účet, na který měla hradit podle dohody společnost Medya uvedený na daňových dokladech, byl ke dni 3. 9. 2014 zrušen, tedy již v době vystavení těchto dokladů bylo toto číslo účtu neaktuální). To jsou podle názoru zjištění, která tvrzení žalobce o úhradě kupní ceny způsobem, který uváděl, silně znevěrohodňují. Pokud považuje za neprokázaný závěr, že byl účet společnosti JV Trade zrušen, a že tento závěr byl uveden až ve zprávě o daňové kontrole, pak soud uvádí, že tuto skutečnost musel žalobce vědět za situace, kdy tvrdil, že na tento účet měla být směřována úhrada kupní ceny. Žalobce uvádí, že změna účtu je v obchodních vztazích běžná, což nikdo nezpochybňuje, nicméně stále vysoce nevěrohodné zůstává, že by na daňových dokladech byl v době jejich vystavení uváděn účet, který byl zrušen, a to opakovaně. Stejně jako žalovaný soud má za to, že tato skutečnost musela být na první pohled patrná. Ohledně zjištění správce daně pak soud uvádí, že ten primárně hodnotil to, co předkládal žalobce a jeho skutkovou verzi, což byla úhrada podle uzavřené dohody. Rovněž je vysoce nepravděpodobné, že by žalobce nijak nekontroloval při četnosti a objemu obchodů mezi jednotlivými smluvními partnery úhradu kupní ceny od společnosti Medya společností JV Trade, když úhrada byla tak výrazně opožděná oproti splatnosti faktur. Námitka žalobce, že správce daně neprováděl dokazování ohledně výdajových listů, pak jde mimo shora uvedené rozhodovací důvody.

[65] Ohledně dodacích listů soud uvádí, že správce daně hodnotil ty dodací listy, které předkládal žalobce, a to konkrétně každý takový list. Pokud se tak dělo ve fázi hodnocení kontrolních zjištění, měl žalobce dostatek prostoru na takový závěr reagovat. Hodnocení dodacích listů soud nepovažuje za účelové, neboť správce daně zjevně vycházel z toho, co je na nich uvedeno (tedy zejména hmotnost dodaného zboží).

[66] V další části tohoto žalobního bodu pak žalobce poměrně obecně opakuje již námitky, které soud hodnotil v předchozí části odůvodnění (jednotlivé fáze daňové kontroly a neexistence koncentrace řízení, podpisy na dodacích listech, důkazy v italštině).

[67] K žalobcem namítanému nesprávnému hodnocení předložených vzorků zboží soud uvádí, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí ke zpochybnění vzorků zboží či zboží jako takového nikde nedochází, pro posouzení prokázání uskutečnění zdanitelného plnění je toto zjištění pak poměrně nepodstatné. Je zcela zjevné, že žalovaný

vycházel z toho, že žalobce odebíral a dodával to zboží, které je deklarováno na daňových dokladech, a jeho charakter či vlastnosti nijak nezpochybňoval. Pokud jednatel žalobce při ústním jednání dne 29. 7. 2015 zcela přesně nepopsal zboží, nejedná se tak o žádnou podstatnou skutečnost při hodnocení důkazní situace. Ohledně dalších námitek soud uvádí, že ty se shodují s těmi, které posuzoval u předchozího zdaňovacího období (obsah internetových stránek, charakter produktu). Žalobce uvádí, že správce daně musí prokázat své pochybnosti o pravosti dokladů týkající se vizuální stránky faktur. Z odůvodnění rozhodnutí však plyne, že správce daně hodnotil žalobcem předložené faktury, není podle názoru soudu dost dobře jasné, jaké jiné dokazování by mělo být ve věci prováděno, když zjištěné skutečnosti plynou z důkazních prostředků předložených žalobcem. Ohledně velmi obecného tvrzení o formě uzavření kupní smlouvy a žalobcova přesvědčení, že prokázal uskutečnění zdanitelného plnění, soud odkazuje na předchozí část odůvodnění tohoto rozsudku.

[68] Ohledně plnění odběratelům žalobce v tomto zdaňovacím období a opakování výčtu žalobcem předložených důkazních prostředků soud odkazuje shora na obecnější vypořádání opakujících se žalobních bodů, argumentace se v poměrně obecné rovině stále opakuje (žalobce uvádí, že správce daně měl uvést, jakým jiným způsobem má žalobce tvrzené skutečnosti prokazovat, podle jeho názoru důkazní břemeno nese správce daně). Konkrétněji uvádí, že prokázal dodání zboží společnosti Medya listem CMR a dokladem o čerpání pohonných hmot a úhradou poplatků za dálnice, což všechno správce daně zjevně konkrétně hodnotil a dospěl k závěru, že listy CMR obsahují zásadní nesrovnalosti u jejich vyplnění, u nákladů na přepravu dospěl k závěru, že ty prokazují cestu vozidlem, avšak jiným, než je uvedeno na listech CMR, zásadní nesrovnalosti v hmotnosti zboží v listech CMR s údaji na dodacích listech. Soud tak odkazuje na toto konkrétní hodnocení, přičemž pokud žalobce v žalobě uvádí, že odběratel potvrdil dodání zboží, pak je to s ohledem na jím předkládané důkazní prostředky zjištění nepodstatné, neboť žalobce měl prokázat svá tvrzení, což učinil doklady, které nejsou věrohodné. Pokud uváděl, že disponoval dvěma vozidly, pak soud znovu odkazuje na to, že toto tvrzení nekoresponduje s údaji, které plynou z žalobcem předložených důkazních prostředků. Pokud správce daně hodnotil náležitosti listů CMR, nepovažuje soud takový postup za žádný formalismus, neboť správce daně v těchto listech zjistil závažné rozpory, které jejich obsah činí nevěrohodným, jak je uvedeno shora.

[69] V další části tohoto žalobního bodu žalobce dále opakuje, že převzetí zboží společnosti Prime Italia a Alkemia potvrdily, to však není pro prokázání dodání zboží dostatečné, což plyne z celého průběhu daňové kontroly a vydaných výzev správce daně. Ohledně námitek, že správce daně si měl k dodání společnosti Alkemia opatřit potvrzení od pošty o této zásilce, pak taková námitka je pro posouzení věci nepodstatná – správce daně nezpochybňoval předání zásilky k poštovní přepravě, což je jediná skutečnost, která by byla zjiřitelná šetřením u pošty, ale věrohodnost toho, že by konkrétní zboží bylo touto zásilkou přepravováno. S hodnocením věrohodnosti prokázání dodání zboží poštou týkající se hmotnosti zásilky a jejího nepojištění pak soud odkazuje na předchozí část odůvodnění tohoto rozsudku, když ani tuto část žalobního bodu nepovažuje za důvodnou.

[70] V dalším žalobním bodu napadá závěr správce daně o neprovedení důkazů svědeckých výpovědí a nesouhlasí s provedením svědecké výpovědi svědka Brussatiho

(jednatel společnosti Alkemia). Soud obecněji uvádí, že není povinností správce daně provést jakoukoliv svědeckou výpověď, kterou daňový subjekt navrhne, neprovedení však musí odůvodnit. Dále je nutné uvést, že v případě prokazování uskutečnění zdanitelného plnění je to především daňový subjekt, který nese důkazní břemeno, a který musí předložit takové důkazy, které jeho tvrzení prokazují. Obecně pochopitelně není možné seznat ještě před provedením svědecké výpovědi, o čem bude svědek vypovídat a jaké uvede skutečnosti, na druhou stranu daňový subjekt je povinen správci daně sdělit, co chce svědeckou výpověď prokázat. Pokud je návrh na provedení svědecké výpovědi příliš obecný, nebo je důkazní situace taková, že předložené důkazní prostředky jsou natolik nevěrohodné, že neposkytují dostatek opory pro alespoň rámcový skutkový závěr o uskutečnění zdanitelného plnění, není povinností správce daně provádět tyto svědecké výpovědi, které by stejně nemohly důkazní situaci zvrátit natolik, že navzdory nevěrohodným listinám předloženým daňovým subjektem vytvoří zcela nový skutkový stav.

[71] V této věci podle názoru soudu neprovedení svědeckých výpovědí splňuje shora uvedený předpoklad, přičemž bylo řádně odůvodněno, a vztahuje se zejména k tomu, co vyšlo najevo z žalobcem předložených důkazních prostředků. Rovněž je to zejména daňový subjekt, který musí sdělit správci daně takové údaje o svědcích, aby bylo reálné je předvolat. Pokud tak činí pouze obecně, jedná se spíše o obstrukci v řízení, která má za cíl řízení prodloužit. V této věci jednak žalobce identifikoval svědky tak, že uvedl u zahraničních osob pouze jejich jména a příjmení, což stejně jako žalovaný soud nepovažuje za dostatečné, když se jednalo osoby, na něž by měl mít žalobce jiné kontakty. Dále se jednalo o svědky, kteří měli posoudit dodání zboží společností Alkemia a Prime Italia, přičemž u společnosti Alkemia byl výslech proveden slovenskou daňovou správou, žádné skutečnosti podstatné pro rozhodnutí nebyly zjištěny. Za tohoto stavu tak soud uvádí, že ačkoliv došlo k výsledku svědka mimo rámec daňové kontroly, a z procesního hlediska se tak o svědeckou výpověď jednat nemůže, okolnost, že správce daně tuto výpověď hodnotil jako pro posouzení věci bezvýznamnou, znamená, že z ní nevycházel, a proto takový postup nebyl nijak kladen k tíži žalobce. U svědků – jednatelů a zaměstnanců společnosti Prime Italia žalovaný uvedl, že tato společnost v rámci mezinárodní výměny informací přijetí plnění potvrdila, je tak logické, že výslech osob, které by mohly uvést totéž, by byl nadbytečný. Soud tak souhlasí s žalovaným, že za této procesní situace byl výslech těchto svědků nadbytečný a nebylo je pro posouzení věci nutné provést.

[72] V další části žaloby k tomuto zdaňovacímu období žalobce znovu obecně uvádí, že k uzavření obchodu došlo, poukazuje na formu uzavření kupní smlouvy, komunikaci mezi obchodními partnery, hodnocení důkazů předložených v italštině, provádí výčet předložených důkazních prostředků. Všechny tyto skutečnosti soud hodnotil, proto odkazuje na předcházející část odůvodnění tohoto rozsudku. Totéž je možné uvést o tom, že je věcí věřitele, jak použije neoznačenou platbu na svůj účet, že nemůže jít k jeho tíži, že účet byl zrušen, pokud správce daně tuto informaci uvedl až ve zprávě o daňové kontrole, že mu je kladeno k tíži, že společnost Medya je nekontaktní a že neplní své daňové povinnosti.

[73] Konkrétněji uvádí, že považuje za libovůli správce daně, když platby od společnosti Prime Italia je možné přiřadit ke konkrétním plněním, ale že neprokazují

uskutečnění zdanitelného plnění. Takový závěr však podle názoru soudu odpovídá zákonu i okolnostem případu. Jak bylo uvedeno i v obecnější části odůvodnění napadeného rozhodnutí, pouhá platba na účet ještě sama o sobě neprokazuje zároveň uskutečnění zdanitelného plnění. K plněním tomuto dodavateli jsou v odůvodnění rozhodnutí uvedeny konkrétní skutečnosti, které žalobcem předložené důkazní prostředky hodnotí. Žalobce dále uvádí, že předložil dokument týkající se prodloužení certifikace zákonnosti, kdy se jedná o společnost hodnověrnou a věrohodnou. Ani tato skutečnost však uskutečnění zdanitelného plnění prokazovat nemůže. Rovněž tak zjištění italské daňové zprávy, kdy žalobce namítá, že není patrné, zda se týkají obchodů s ním, nejsou hlavním rozhodovacím důvodem pro neuznání příslušného nároku. Soud tak uvádí, že žalobce vytrhuje jednotlivá spíše dílčí zjištění, která byla zejména na počátku daňového řízení, které nemohou konkrétní hodnocení důkazní situace množstvím jiných důkazů zvrátit. Totéž lze uvést u poukazu žalobce na účetní závěrky společnosti Prime Italia a její zaměstnance, neboť sama tato skutečnost ještě uskutečnění konkrétních zdanitelných plnění nemůže prokázat.

[74] V poslední části žaloby žalobce napadá závěry správce daně týkající se zdaňovacího období leden 2015. Nejprve opětovně uvádí výčet důkazních prostředků, které předložil, a uvádí svůj názor, že jimi uskutečnění zdanitelného plnění prokázal. Soud odkazuje na předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku, kde tuto námitku již hodnotil. Stejně vypořádává poměrně velmi obecnou úvodní část tohoto žalobního bodu (závěr učiněný ve zprávě o daňové kontrole, přechod důkazního břemene na správce daně, správce daně by měl uvést, jakým způsobem by měl žalobce svůj nárok prokazovat). Dále uvedl, že společnost Eclat byla v době uskutečnění zdanitelných plnění kontaktní, poukazuje, že není pro prokázání nároku podstatná existence tzv. virtuálního sídla, nekomunikace této společnosti se správcem daně, žalobce nemůže ovlivnit, jaké skutečnosti bude tento subjekt prokazovat, což jsou všechno v obecné rovině skutečnosti, které soud rovněž posuzoval.

[75] Namítal dále, že správce daně musí uvést konkrétní zjištění ke společností JV Trade a Assinfort, které se týkají žalobce. Tyto skutečnosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeny jsou a soud tak na ně odkazuje.

[76] Konkrétněji namítal tytéž již hodnocené okolnosti k uzavření smlouvy o nákupu zboží (využitý vzor z internetu, další důkazy smluvního vztahu – faktury, dodací listy, výpisy z bankovního účtu, potvrzení dodání od společnosti Eclat). Jak soud již uváděl shora, žalobcem předložené důkazní prostředky byly správcem daně zpochybněny, o čemž byl žalobce uvědoměn, takže jsou nevěrohodné, s čímž soud i u tohoto zdaňovacího období souhlasí. Pouhé potvrzení o dodání zboží od společnosti Eclat nepostačuje k tomu, aby prokázalo uskutečnění zdanitelného plnění. Žalobce dále uvádí, že doložil úhradu zboží, což doložila rovněž společnost Eclat. Z tohoto závěru rovněž vychází žalovaný, což uváděl v příslušné části odůvodnění napadeného rozhodnutí, o tom tedy není mezi účastníky sporu. Žalobce namítal, že k úhradě platby bez variabilního symbolu je věcí věřitele, jak ji zaúčtuje, k čemuž se již soud rovněž vyjadřoval. Uvádí, že v hodnocení dodacích listů si správce daně protirečí, když je hodnotí v rámci protokolu o kontrolních zjištěních a vzápětí je považuje za předložené až v rámci vyjádření žalobce ke kontrolním zjištěním. Podle názoru soudu je tato okolnost pro posouzení věci samé nepodstatná, neboť není podstatné, kdy a v jaké fázi daňového řízení byly důkazní prostředky předloženy,

když z takového postupu neplynou pro daňový subjekt žádné (ani procesní) sankce, což se nestalo. Ohledně námitky (pravděpodobně ze zprávy o daňové kontrole, neboť žalobce pokud cituje ze závěrů správce daně, neuvádí zdroj), že je uveden jako dodavatel společnost JV Trade, když se jednalo o Eclat, soud souhlasí s odůvodněním v napadeném rozhodnutí, že se jedná o marginální chybu, která nemá vliv na logickou strukturu textu a v celkovém kontextu se jedná o překlep.

[77] Žalobce v obecné rovině v tomto zdaňovacím období uvádí námitky, které soud již posuzoval v předchozích částech odůvodnění, proto na ně odkazuje (fáze daňové kontroly, tvrzená koncentrace řízení, podpisy na dodacích listech, oficiální distributor zboží, charakter zboží, popis zboží jednatelem u ústního jednání dne 29. 7. 2015).

[78] Dále k namítanému plnění odběratelům Medya a Alkemia znovu obecně uvádí výčet jím předložených důkazních prostředků, což žalovaný konkrétně hodnotil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tato část žalobního bodu je pak obsahově totožná s již hodnocenými žalobními body u předchozích zdaňovacích období (insolvenční řízení, přesun důkazního břemene, předložení dokladů CMR a dokladů o čerpání pohonných hmot, neprovedení svědecké výpovědi, forma uzavření kupní smlouvy, nekontaktnost vůči správci daně od jiných společností). Všechny tyto poměrně obecné žalobní body soud již hodnotil, proto na ně odkazuje, aniž by bylo nutné je znovu opakovat. Soud znovu opakuje, že v daném případě nehodnotil správce daně faktury, ale prokázání uskutečnění zdanitelného plnění, když žalobcem předložené důkazy konkrétně hodnotil s ohledem na jejich obsah a v jejich vzájemné souvislosti.

[79] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[80] Soud uvádí, že neprováděl žádné dokazování, neboť v žalobě uplatněné důkazní návrhy buď navrhovaly prokázání obsahu správního spisu, což není nutné, nebo navrhovaly důkazy, které jsou pro posouzení věci samé nepodstatné, neboť soud dospěl k závěru, že skutkový stav byl správcem daně zjištěn pro posouzení důvodnosti žaloby dostatečně.

[81] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. června 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu